

ERLO STEGEN

TREZIRE
PRINTRE
ZULUSI

Traducere din limba germană

-Ediția a doua-

PRECIZARE

Ediția a doua a cărții de față a devenit necesară după epuizarea primei apariții, în urma unei mari cereri. La baza textului revizuit din limba germană stau, ca și în cazul primei cărți, cele patru casete originale din limba engleză. Câteva pasaje au fost preluate de pe casete înregistrate în limba germană.

Ne rugăm ca Domnul să descopere cititorilor acestei cărți impetuoasa lucrare a Duhului Sfânt cu ocazia mării treziri din Kwasizabantu. Dorim ca publicația să contribuie la proslăvirea aceluși Nume care se află deasupra tuturor numelor!

Editorul

CUPRINS

Precizare.....	.2
Cuprins.....	3
Pocăință și chemarea în lucrarea Domnului	4
Lupta cu forțele întunericului - Slujire fără împuternicire.....	. 11
Dynamis - puterea Duhului Sfânt.....	.21
Trăsături ale bisericii primare.....	.31
Recunoașterea păcatului este începutul trezirii. .	44
Lucrarea Duhului Sfânt.....	.65
Semne și minuni însoțitoare.....	72
Epilog.....	85

POCĂINȚĂ SI CHEMAREA ÎN LUCRAREA DOMNULUI

" Să știi ca în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia." 2 Timotei 3, 1-5

Când Dumnezeu m-a chemat să vestesc Evanghelia, eu m-am împotrivit. Aveam alte planuri și idei. Unor bărbați tineri, de vârsta mea, le spuneam adesea: „Nu pot să vă înțeleg”. Presupun că nici eu nu mă puteam înțelege. Văzându-i cum ies cu prietenele lor și cum le sărută, îmi ziceam: „Mai bine maș duce să fac ceva bani, decât așa ceva.” Și în timp ce ei se plimbau cu fetele, eu încercam să câștig bani. Acest lucru îmi era mai de preț decât fetele. Principiul meu era: întâi banii, apoi celelalte. Dar s-a întâmplat ca în viața mea să intervină Domnul Isus.

Pe când eram copil încă, aveam un foarte bun pastor. Predica mai bine decât mulți alții pe care îi știam. Noi copiii însă, când mergeam la biserică, aveam obiceiul să ne luăm dulciurile cu noi. În timpul predicii, ori adormeam, ori ne mâncăm bomboanele. Odată cu venirea unui nou pastor, situația s-a schimbat. Predicile sale erau interesante și mai cu seamă foarte scurte, ceea ce ne era deosebit de convenabil. Față de noi copiii, se arăta foarte înțelegător. Astfel, se întâmpla ca în preajma Paștilor, când la Pietermaritzburg aveau loc raliurile auto, să mergem la pastor să-l întrebăm dacă nu cumva ar putea

să-și scurteze predica, să nu întârziem la curse. El predica atunci doar 10 sau 15 minute, iar noi copiii eram cu toții de acord: „Ăsta-i omul nostru”!

În realitate însă, pastorul era un om tare nefericit. La Seminar în Europa își susținuse examenul ca nimeni altul înainte sa, cu notă maximă. Era un om foarte înzestrat, dar fără pace în inimă. Se hotărâse să studieze teologia și credea că în felul acesta se vor rezolva toate problemele. A petrecut multă vreme în Europa, studiind. Dar nici aici n-a găsit mult râvnita pace. Până la urmă s-a hotărât să se reîntoarcă ca misionar în Africa. Profesorii săi nu-l înțelegeau și-l întrebau:

„De ce să vă întoarceți în Africa? De un om ca dumneavoastră, Africa nu are nevoie. Rămâneți în Europa și nu vă risipiți talentele în Africa!” El le răspundea în glumă:

„Știți, avem acolo în Africa de Sud multe banane strâmbe. Vreau să încerc să le îndrept.”

Dar și după întoarcerea în patria sa, neliniștea i-a rămas în inimă. Se avânta în munca fizică pentru a-și stăpâni această neliniște și se afla în pragul unei prăbușiri nervoase, când medicul l-a sfătuit să renunțe o vreme la slujbă. Disperat, îl vizită pe un evanghelist din Pretoria, unul pe care, de fapt, îl detesta, pentru că auzise multe vorbe rele despre el. Știți, uneori e un semn bun dacă un om e vorbit de rău. Biblia spune: „Vai de voi, când toți vă vor grăi de bine” (Luca 6, 26). Diavolul nu tace când Dumnezeu lucrează în viața unui om sau într-un anumit loc. Cum ar fi putut oare, acel simplu evanghelist să ajute un om cu pregătire superioară? Dar credinciosul vestitor al Evangheliei știa să se roage, în timp ce vorbea cu vizitatorul său, se ruga în sine sa: „Doamne Isuse, lucrează prin puterea Ta”. Și când amândoi s-au lăsat în genunchi, pentru rugăciune, pastorului nostru i s-a părut

că Îl străfulgera o lumină. Dintr-o dată el a devenit conștient că încă nu-L avea pe Domnul Isus în viața sa. Cu încredere de copil, el L-a rugat pe Domnul să intre în inima sa. I s-a părut că trăise un miracol atunci când, schimbat și plin de pace lăuntrică, s-a ridicat de pe genunchi.

Incepând cu acea dată, predicile sale erau altfel decât înainte, iar în viața sa se putea vedea o schimbare. Și tot atunci, Dumnezeu a început să lucreze în inimile noastre. Eram cinci frați și umblam la biserică numai pentru că părinții ne sileau. Eu îmi spuneam: „Dacă voi fi odată mare, toată această evlavie exterioară o voi arunca peste bord”. Dar înainte de a fi fost mare, Dumnezeu a intervenit prin Harul Său. într-o duminică, în biserică, am devenit conștient că eram un mare păcătos și că aveam nevoie de Domnul Isus. De fiecare dată când ne întorceam de la biserică, noi, frații, ne certam între noi încă înainte de a ajunge acasă. Și de părinți am fost adeseori neascultător, îi contraziceam mereu, încercând să-mi impun propria voință. Acum însă, Dumnezeu îmi arăta foarte clar că așa ceva e păcat în ochii Lui. Plângeam și mă rugam: „O, Doamne, am fost la biserică și Ți-am promis, prin rugăciuni și cântece, să trăiesc pentru Tine. Dar n-apuc să sosesc acasă și iată, mă cert cu ceilalți pe drum. Doamne, Tu îmi vezi neascultarea!” Mă rugam dimineața, mă rugam seara, dar viața nu mi se schimba. Mi-a fost din ce în ce mai clar că aveam nevoie de Isus pentru a mă elibera de păcate, de duhul certăreț și de nesupunere față de părinți, ca să nu ajung în iad. Nu există păcate mici și păcate mari, după cum cred unii. În epistola lui Iacov 2, 10 stă scris: „Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.” în Matei 5, 21, Domnul Isus spune: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi; oricine va

ucide va cădea sub pedeapsa judecării». Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei." Domnul Isus va judeca într-o zi lumea după aceste cuvinte! într-adevăr, eram un păcătos pierdut, cu toate că rosteam rugăciuni și umblam la biserică. Dumnezeu spune: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri" (Ezechiel 18, 4). N-are nici o importanță de ce neam e omul; el poate fi negru sau alb, roșu sau galben. Dacă în viața unui om domină păcatul, sufletul său va muri, în afară de cazul în care își mărturisește păcatele și se leapădă de ele. Căci altminterea Dumnezeu ar minți.

Strigam la Dumnezeu: „Doamne Isuse, am nevoie de Tine! Schimbă-mi viața și mă izbăvește de păcatele mele!"

Curând după aceea, Dumnezeu m-a chemat în lucrarea Sa. Nu-mi amintesc să fi existat, printre strămoșii mei, vreun predicator sau misionar. Cum să fi devenit eu unul din aceștia? Doar iubeam banii. Ei erau idolul meu. Dacă deveneam predicator, urma să fiu sărac precum pastorii din biserica noastră. Mă opuneam acestei idei. Prețul mi se părea prea mare. Timp de optsprezece luni parcă aș fi trecut prin iad. Mă opuneam lui Dumnezeu: „Doamne, nu pot plăti prețul acesta. Ceri prea mult de la mine." Dar după cele optsprezece luni Dumnezeu m-a luminat că prețul neascultării era de o mie de ori mai mare decât cel al ascultării. Nu doresc nimănui să treacă prin așa ceva.

După acel interval de indecizie, am făcut următoarea rugăciune: „Fie Doamne, voi deveni un vestitor al Evangheliei, dar cu o condiție.- n-aș vrea să fiu un predicator care îi distrează pe oameni duminica, una

sau două ore, n-aș vrea doar să botez, să cunun, să înmormântezi. Mi se pare prea puțin. Vreau să devin un vestitor al adevărului Tău, și nu doar să mă joc de-a biserica. M-a costat prea mult!"

Eram încă tânăr când m-am întors la Dumnezeu. N-am fost niciodată un șoarece de bibliotecă, ba chiar uram cititul cărților. La școală mi-a fost o povară. Dar după ce Isus intrase în viața mea, îmi plăcea să citesc în Biblie. Ea mi-a devenit cartea cea mai prețioasă. Apoi am mai făcut ceva: frații mei aveau multe cărți lumești și poze cu fete. Știam că era ceva oribil în ochii Domnului Isus. Fără știrea fraților mei, am adunat toate aceste cărți și le-am dat foc.

Am început să citesc Biblia tot mai mult. Dacă eram invitat împreună cu familia la prieteni, căutam mereu să mă scuz. Vroiam să fiu singur acasă, să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, să mă rog și să cânt. La școală nu cântasem niciodată. Am explicat profesorilor mereu, că nu pot să cânt. Acum însă, abia mă puteam opri din cântat, începeam să memorez capitole întregi din Biblie. De exemplu Ioan 15 și Ioan 17. Făgăduințele din Scripturi îmi păreau o mare comoară. Deosebit de impresionant găseam că era pasajul din Ioan 15, 7: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”, îmi spuneam: „Iată o bogăție mai mare decât banii! E mai mult decât ne poate oferi lumea. Dacă există o astfel de viață unde putem obține ceea ce cerem - chiar dacă ar fi singura făgăduință a Bibliei - cu cât mai valoroasă este ea decât toate comorile lumii! Cum trebuie să fie viața unui om ale cărui rugăciuni se împlinesc? Cred că nu poate fi comparată cu nimic.” Toate acestea îmi umpleau inima.

Știam ce poate oferi lumea, în vecinătatea casei noastre se afla o imensă sală de dans. Acolo se serbau

toate petrecerile, logodnele, nunțile. Oamenii din întreg ținutul veneau la noi. Prin urmare nu eram chiar atât de străin de lume. Știam ce înseamnă a se bea și a se dansa până în zorii zilei. Și toate acestea se petreceau deși ne consideram buni creștini și frecventam întotdeauna slujbele religioase. Dar când Isus a intrat în viața noastră, ne-am pierdut interesul față de asemenea lucruri și nu mai eram preocupați decât de persoana Sa și de Cuvântul Său. Făgăduințele din Biblie ne erau mai scumpe decât toate ofertele lumii la un loc. Citeam și reciteam mereu versetul din Ioan 14, 12: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl. „Cercetam toate Evangheliile, să văd ce a spus și ce a făcut Isus. În rugăciune, întrebam: „O, Doamne Isuse, oare n-ai făcut o greșală?" Și iar citeam versetul din Ioan 14, 12 „...va face și el lucrările pe care le fac Eu...”, și Domnul Isus nu se oprește aici, ci El spurie mai departe că noi vom face lucrări mai mari decât El, pentru că El urma să plece la Tatăl. Zile întregi mă frământa acest cuvânt, chiar și noaptea în vis. Cum e posibil așa ceva? Oare să se fi referit și la mine? Doar credeam și eu în același Domn Isus! Până la urmă n-am putut decât să accept Cuvântul Domnului Isus. Făgăduința Lui se referă la toți cei ce cred în El, deci și la mine. Urma să fac ce făcuse și Isus, ba chiar lucruri și mai mari. Nu pentru că aș fi fost ceva deosebit de ceilalți, ci pentru că El a plecat la Tatăl.

Mi-e imposibil să enumăr toate făgăduințele care mi-au devenit scumpe în acele zile. Doar una să mai fie menționată! În Ioan 16, 24 Domnul Isus spune: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu. Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. Iată că nu era necesar să dobândim bucurii deșarte pe căi

lumești. Putem primi bucuria deplină, cerând-o în Numele lui Isus.

Gândindu-mă la chemarea mea de predicator, mă rugam adesea: „Doamne Isuse, dacă m-ai învrednicit să vestesc Evanghelia, atunci doresc s-o fac precum Tu ai făcut-o”. Domnul Isus nu vorbise numai în sinagogi, ci mai ales sub cerul liber, îmi imaginam și eu că nu voi predica doar în biserici și săli de adunare.

După perioada de studiu, Domnul Isus a făcut ceva de-a dreptul surprinzător. Mi-a indicat să nu predic numai albilor, ci și negrilor zuluși. Acest lucru a fost pentru mine ceva cu totul neobișnuit, pentru că, înainte de pocăința mea, eram de părere că un negru nu este egal cu noi, albi. Pe atunci nu-mi puteam imagina că un negru simte și gândește la fel ca albi. Astăzi mi-e rușine de aceasta.

De atunci, cea mai mare parte a timpului mi-o petrec printre negri, trăind cu ei. Prin urmare, ceea ce inițial am refuzat, acum, când Isus a intrat în viața mea, am acceptat. Și în mod miraculos, Dumnezeu mi-a deschis ușa spre negri. La început nici nu puteam vorbi limba zulusă, cu atât mai puțin să predic în limba lor. Nu mi-am risipit niciodată timpul pentru a învăța această limbă, neavând nici un interes pentru acești „carri” pe care îi disprețuiam. Prin iubirea pentru Isus însă, mi-am depășit repulsia și am fost gata să mă duc printre ei.

LUPTA CU FORȚELE ÎNTUNERICULUI - SLUJIRE FĂRĂ ÎMPUTERNICIRE

Înainte de începerea trezirii, am fost doisprezece ani misionar. Predicam liber și din toată inima, deși cunoșteam pastori care nu o făceau. Unii spuneau că trebuie să fim prudenți, să nu predicăm orice. Oamenii ar putea să părăsească biserica dacă li s-ar predica adevărul. Eu însă le spuneam zulușilor: „Pocățiți-vă și schimbați-vă viața! Dacă nu o faceți, vă aflați în drum spre iad!” La care, zulușii îmi răspundeau: „Auzim ce spui, dar trebuie să ne înțelegi. Creștinismul este religia albilor. Noi avem propria noastră religie. Tu ești creștin pentru că strămoșii tăi au fost creștini. Dacă te-ai fi născut într-o familie de zuluși, ai fi ca noi. Creștinismul e bun și noi am profitat mult de pe urma civilizației occidentale. Ați construit biserici și școli pentru noi.

Dar asta nu ne ajunge. Noi vrem să ne păstrăm și tradiția. Noi vrem să ne păstrăm în continuare cultul strămoșilor. Chiar dacă suntem creștini, trebuie să ducem un copil bolnav la vrăjitor, să aflăm de ce e bolnav copilul, cine l-a făcut să fie bolnav. Dacă a murit unul dintr-ai noștri, trebuie să organizăm o sărbătoare pentru el, ca să-i readucem duhul și să ne închinăm lui, pentru că duhul mortului locuiește într-un șarpe. E obiceiul la noi să luăm, la orice petrecere, 'Mancishane' (un mic vas cu bere), și o bucată de carne pentru a le-o oferi duhurilor morților." (Acest loc se află de obicei lângă peretele din spate al colibeii zuluse). Încercam să le explic caracterul demonic al cultului strămoșilor și că, avându-L pe Isus, n-avem nevoie de așa ceva. Iar ei îmi explicau, în felul lor, că creștinismul pentru ei este ca și cum ai turna apă peste foc. Flăcările se sting, dar jarul rămâne. Acesta era motivul pentru care țineau la vechea lor tradiție care,

după părerea lor, mergea la rădăcina lucrurilor, încercarea mea de a le explica suficiența credinței în Isus era zadarnică.

Intr-o zi m-am rugat cu seriozitate: „Doamne, fii astăzi cu mine când voi ține slujba divină. Dă-mi înțelepciune și puterea Duhului Tău Sfânt. Dă-mi Cuvântul Tău și autoritate, să-i pot convinge pe acești zuluși că Tu nu ești numai Dumnezeu al albilor, ci Fiul lui Dumnezeu, care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer pentru toți oamenii”. Mi-am elaborat apoi, cu mare grijă predica, începând cu Vechiul Testament, cu ceea ce au proorocit profeții despre Isus Hristos. Isaia, care a trăit cu șase sute de ani înainte de Mesia, a prezis nașterea acestuia din fecioară. Le vorbeam zulușilor despre modul în care s-au împlinit toate aceste făgăduințe ale Vechiului Testament și cum, până la urmă, Domnul Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre și cum a înviat, pentru ca noi să avem viață veșnică. „Nu e nevoie să ne închinăm lui Mohamed, la al cărui mormânt putem merge, pentru că acolo îi zac oasele. Nu avem nevoie nici de Buddha. Și acesta a murit, și gata. Aceștia sunt zei morți. Isus însă e Dumnezeu viu. Mormântul Său a fost gol, pentru că Isus a înviat. El S-a înălțat la cer, și Lui I S-a dat toată puterea, atât în cer cât și pe pământ. Oamenilor nu li s-a dat alt nume, prin care să fie mântuiți, decât cel al lui Isus. Pentru toți oamenii, indiferent de culoarea pielii, există o singură cale: Isus Hristos. El este Calea, Adevărul și Viața. El nu se schimbă! Și astăzi El a rămas același, ca acum 2000 de ani. După cum oamenii veneau la El pe vremuri, tot așa și noi astăzi, putem veni la El.”

Abia îmi terminasem predica, și iată că o femeie bătrână se apropie de mine întrebând:
„Mfundisi (pastore), ceea ce ne-ai spus acum e oare adevărat?”

„Da," i-am răspuns.

„Acest Isus, Dumnezeuul albilor, trăiește El într-adevăr? Să fie oare exact așa cum ne-ai spus tu?"

„Da!"

„Poți tu să stai de vorbă cu El?"

„Bineînțeles. Și tu poți să vorbești cu El; noi îi spunem rugăciune. Oricine se poate ruga."

„O", spuse ea, „ce mult mă bucur că am găsit un om care slujește unui Dumnezeu viu! Am o fiică majoră complet nebună. Ai putea să-L rogi pe Dumnezeuul tău s-o vindece?"

Nu știam ce să-i spun. Ce prost am fost! Am crezut că i-am dat gata pe acești oameni, și acum, iată-mă pe mine însumi că nu mi-am lăsat deschisă nici o ușă de scăpare. Cum să ies din această încurcătură? Doar nu puteam, pur și simplu, să-L rog pe Dumnezeu, s-o vindece pe fată! Ce să fac, ce urma să se întâmple? În fața mea se afla o păgână primitivă. De ar fi fost măcar o persoană inteligentă, i-aș fi putut pune întrebarea: „Ești sigură mata, că Dumnezeu vrea să-ți vindece fiica?" Sau: „Oare nu cumva e crucea pe care trebuie s-o porți?" Sau: „Să fi hotărât Dumnezeu s-o vindece chiar acum?" Biblia ne vorbește despre crucea pe care trebuie s-o purtăm, despre voia lui Dumnezeu căreia trebuie să i ne supunem și despre anumite vremuri hotărâte de Dumnezeu. Dacă le-aș explica pe toate acestea unei simple păgâne, n-aș face decât s-o irit. Mă aflam într-o situație fără ieșire și nu știam ce să fac. Mă sileam să par liniștit și să nu-mi trădez dezorientarea. Până la urmă am întrebat-o pe femeie:

„Unde ți-este fiica? E aici?"

„Nu. E acasă."

Aceasta a fost o ușurare pentru mine. Trebuia să câștig timp. Cu siguranță că o să-mi vină ceva potrivit în minte.

„Unde stai?"

„Nu prea departe. Un kilometru de aici."

„Pot să te duc cu mașina până acolo?"

„Jumătate de drum, da. Restul trebuie să mergem pe jos."

„Bine. Așteaptă puțin, să fac ordine aici, apoi te însoțesc."

Pe drum îmi povestea că e văduvă. Bărbatul i-a murit acum patru ani. Îi avea numai pe fiica aceasta și un fiu care lucra la Durban și era însurat. Ajunși la destinație, am aruncat o privire în colibă și am exclamat: „Vai, nu mi-ai povestit nici jumătate din ceea ce văd aici!"

În mijlocul colibeii vedeam o față legată cu sârmă de brațe.

Sârmele i-au tăiat răni adânci în carne, iar sângele curgea șiroi. Fata era plină de cicatrice și răni. Unele erau vindecate, altele erau încă deschise. Trăgea cu putere de sârme, și acestea îi tăiau brațele. Vorbea, fără întrerupere, în diferite limbi, în parte nici nu se putea înțelege despre care limbi era vorba.

„De când e legată?", am întrebat-o pe mamă.

„Sunt trei săptămâni *de* când tot vorbește, zi și noapte. Nu mănâncă și nu doarme, l-aducem mâncarea, dar ea aruncă farfuria în perete".

„Dar de ce nu o legați cu ceva moale, de ce tocmai cu sârma asta groaznică?"

„Le-am încercat pe toate. Rupe funiile cele mai groase. Dacă scapă, aleargă peste tot și n-o mai putem prinde. Pătrunde în grădinile și semănăturile vecinilor și smulge varza, porumbul și toate legumele afară. Pustiește împrejurimea. Oamenii se tem de ea, iar unii bărbați pun mâna pe pari, o bat sau asmut câinii la ea. Uneori fuge în munți și nu se mai întoarce".

Femeia s-a uitat la mine și cu lacrimi în ochi m-a întrebat: „Poți să-ți închipui ce înseamnă pentru o mamă să aibă un asemenea copil”?

Apoi își continuă povestea: „Fiica mea își rupe și hainele de pe ea și umblă goală. E periculoasă. Este un om pe aici cu o mare cicatrice de la una din mușcăturile ei. Dacă mușcă pe cineva, nu-i dă drumul, până nu vine altcineva în ajutor. Odată s-a repezit într-o școală și copiii au sărit pe ferestre de spaimă, fugind de ea. Comitetul școlar mi-a transmis că trebuie să fac ceva pentru a preîntâmpina asemenea întâmplări. Ia privește în grajdul meu. Nu am am nici o vacă, nici o capră și nici o oaie. Toate animalele le-am sacrificat pe rând duhurilor. Vacile pe care nu le-am tăiat le-am vândut ca să-l plătesc pe vrăjitor. Acum sunt săracă de tot și nu mai am bani. Am ajuns la capătul puterilor”. Și-a încheiat relatarea plângând: „Știi, uneori am luat cuțitul și am vrut să-i tai beregata sau să-mi pun capăt propriei vieți. Dar ceva parcă mă tot reține. Ce urma să pățească fiica mea? Nimeni nu s-ar fi îngrijit de ea. Și acum, iată, sunt atât de bucuroasă că am întâlnit un om care slujește unui Dumnezeu viu. Poate, poate, mai e vreo speranță!”

După ce femeia mi-a spus toate acestea, aveam senzația că mi se oprește inima, îmi venea să strig: „O, Doamne, Tu ești același Dumnezeu ca înainte. Nu poți să intervii?” Atunci am plecat la unii din colaboratorii mei, să le povestesc întâmplarea. I-am întrebat dacă n-ar vrea să se roage cu mine pentru această fată. Apoi am alergat la ferma părinților mei să cer o cameră în care s-o găzduim în timp ce ne vom ruga pentru ea. Părinții mei fiind de acord, am dus-o, împreună cu câțiva oameni acolo și am instalat-o într-o cameră. Toată împrejurimea, întregul trib, au aflat ce se petrecea. Spuneam oamenilor mei: „Iată că ne-am rugat ani în șir pentru o trezire și nu

s-a întâmplat nimic. Poate avem acum chibritul cu care să aprindem focul. Dacă fata se vindecă, ar putea începe trezirea pentru că întregul trib cunoaște fata: căpetenia, copiii, tinerii și bătrânii. Imaginați-vă, ce izbândă pentru Domnul Isus, dacă fata s-ar vindeca! Zulușii ar recunoaște că Isus este singurul Dumnezeu adevărat!"

Dar abia am instalat-o pe bolnavă în camera aceea frumos aranjată, că a și început să distrugă scaunele, să răstoarne masa. Până la urmă a trebuit să îndepărtăm tot mobilierul din cameră. Am lăsat doar patul. Dar fata a încercat să smulgă arcurile, astfel că a trebuit să îndepărtăm și patul. I-am lăsat doar o „icansi" (rogojină) și o pătură. Următorul ei obiectiv a fost distrugerea tocurelor de ferestre, spargerea geamurilor. După câteva ore, camera arăta ca o cocină de porci, în care s-ar fi aflat nu unul, ci o grămadă de porci. Iar noi ne rugaserăm zi și noapte, timp de trei săptămâni, fără succes. Mă aflam la capătul puterilor și în pragul unei crize nervoase.

Fata nu înceta să-și cânte cântecele satanice. Cineva m-a sfătuit să invoc sângele lui Isus. Diavolul s-ar teme de acesta și ar ieși din ea. Am făcut-o și pe asta, tot fără succes. Dimpotrivă, fata începu să hulească sângele. Neîntrerupt se auzeau acele groaznice cântece de hulă la adresa sângelui și a morții Domnului Isus, într-un fel cum numai diavolul o poate face. În tot acest timp, fata ședea pe jumătate sau complet goală în excrementele ei. Cu picioarele goale lovea podeaua ca și cum ar fi lovit cineva cu ciocanul ca să distrugă. Și toate acestea, ore în șir. Zgomotul și cântecele de hulă se auzeau până departe în împrejurimi.

Nu mai înțelegeam nimic. Am făcut tot ce ne învață Biblia, dar ceea ce făceam nu funcționa. Practica se deosebea de teorie. Mă simțeam precum acei oameni înțelepți ai lumii, cărora le zicem „evoluționist!" și care

afirmă că nu există Creator, nici Dumnezeu, ci, cu milioane sau miliarde de ani în urmă, noi am fi fost pești, iar acestor pești le-ar fi crescut picioare, apoi din ei s-ar fi dezvoltat nu numai broasca, ci și maimuța. Aceasta și-ar fi pierdut, într-un mod oarecare coada și astfel s-ar fi dezvoltat rasa umană. Reprezentanții acestei doctrine știu să explice totul foarte exact, ba pot indica până și intervalele de timp ale etapelor evoluției. Ciudat însă, că mereu apare câte o „missing link” (o verigă care lipsește). Cu ani în urmă s-a aflat că un anume profesor Smith a descoperit un pește, numit Coelacanth, pe care-l credea a fi veriga intermediară ce lipsea. Spre marea sa dezolare, însă, aceasta nu s-a adevărat.

Intr-o situație similară mă simțeam și eu acum. Teoria corespundea, dar practica, nu. Ce trebuia să fac? Să mă fi întors la mamă și să-i spun că fiica ei nu a fost vindecată? Toți oamenii din jur știau că noi, creștinii, ne rugăm pentru fata asta. Toți auziseră apelul meu în predică: „Nu mergeți la vrăjitori, nu sacrificați boi și capre pentru idoli. Isus e soluția la orice problemă. Veniți la El!” Acum, ei așteptau să vadă ce se va întâmpla. Și iată că noi, creștinii, am eșuat. Ne-am rugat din toate puterile: „O, Doamne, nu e vorba de noi, ci de Numele Tău. Oamenii nu vor spune că noi am eșuat, ci că Isusul nostru a eșuat.” Dar cerul parcă era închis. N-am primit nici un răspuns la rugăciunile noastre. Până la urmă am renunțat cu toții, și a trebuit să ducem fata înapoi.

În ceea ce mă privea, m-am rugat Domnului: „O, Doamne, te rog trimite-mă altundeva. Nu mai pot sta în fața acestor oameni ca să le predic. Trebuie să fiu cinstit cu ei. Nu pot să predic ceva ce nu funcționează în practică. Trebuie să fiu cinstit și față de mine însumi. O inimă și o conștiință am și eu!” La urma urmelor, nu mă puteam duce la acești oameni să le explic că nu există

Dumnezeu și că religia albilor nu e bună de nimic. Cel mai bine era să ne fi mutat într-o altă localitate. Și îmi promiteam că nu voi mai predica atât de prostește, încât să ajung din nou într-o situație atât de dificilă.

După întâmplarea aceea eu nu am mai fost în stare să cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că tot ce stă scris în ea este adevărat. Poate o parte a Bibliei era exactă, iar o altă parte nu. Respingeam tot ce nu era compatibil cu experiența și cu gândirea mea. Eram un nebun ce ședea pe un tron și hotăra ce era adevărat și ce nu era adevărat. Ziceam așa: „Asta e valabil și pentru astăzi, iar celelalte numai pentru vremea de acum 2000 de ani. Lucrurile s-au schimbat. Nu ne putem aștepta ca tot ce stă scris în Biblie să fie adevărat.”

Mulți ani la rând am predicat Evanghelia și uneori s-a întâmplat ca, la o singură slujbă, sute de oameni să vină în față, pentru a-L primi pe Domnul Isus. De obicei făceam cu ei o rugăciune de pocăință și îi lăsam apoi să plece acasă, îi cunoșteam pe toți acești tineri și știam și soiul de cărți pe care le citeau acasă. Știam că unii din ei aveau chiar și reviste pornografice, cu toate că-L primiseră pe Domnul Isus! Cunoșteam tineri care nu puteau trece pe lângă o vitrină fără să nu privească pozele cu fete goale expuse acolo, ba"le și cumpărau, ținându-le acasă ascunse de privirea părinților. Și toți aceștia îl „primiseră” pe Domnul Isus! La „Fântâna lui Iacov”, Isus îi spusese samaritencei: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan 4, 13-14). „Exclus!” îmi ziceam în cugetul meu. „Aceasta nu poate fi adevărat! Există în lume oameni mai însetați decât creștinii?” Unii creștini tânjeau de-a dreptul după satisfacerea setei lor, fie și prin groaznice păcate. Și dacă nu pot păcătui în

public, o fac în taină. Veniseră și ei o dată la Isus să bea, dar au rămas în continuare însetați. Unii poftesc după țigări, unii după alcool, iar unii după satisfacții sexuale sau de altă natură prea lumească. Copiii își întrebă părinții de ce n-ar avea voie și ei să frecventeze cinematografele sau sălile de dans, de ce să nu guste și ei viața ca alții?! Părinților le vine greu să-și educe copiii creștinește, cu toate că sunt creștini.

Isus trebuie să fi făcut pe undeva o greșală. Sau poate au greșit autorii Noului Testament, Ioan, probabil că nu a notat exact ce spusese Isus. Experiența mea demonstra că lucrurile stăteau invers. Tinerii, de pildă, veniseră la mine și eu m-am rugat cu ei, iar ei L-au primit pe Domnul Isus. Dar au rămas întinați. Priviți-i numai cum se îmbracă! Exact ca și cei din lume. Cu toate că Biblia ne învață: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2, 15). Dacă privești pe un creștin alături de un om lumesc în oraș, adesea nu vezi nici o deosebire. Dar Biblia spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia” (Romani 12, 2). Erau în Biblie multe versete al căror adevăr îl contestam, pentru că nu puteam crede ce era scris acolo. Am crezut numai ceea ce trăiam, vedeam și auzeam.

Au mai trecut încă șase ani până am ajuns în sfârșit, după doisprezece ani de slujire prin predică, la Mapumulo. Mă tot gândeam și îmi aduceam aminte de modul în care Dumnezeu mă chemase cândva să vestesc Evanghelia. N-am spus eu oare atunci Domnului: „Doamne, dacă eu devin un predicator al Evangheliei, atunci nu mă voi juca de-a biserica?” Și-acum, întrebându-mă: „Erlo, ce ai făcut în ultimii doisprezece ani?” trebuia să mărturisesc că tot timpul m-am jucat. Am predicat doisprezece ani, și nu puteam numi nici doisprezece creștini care să trăiască după exigențele

Bibliei.

Imi aminteam de cuvântul apostolului Pavel în 2 Timotei 3, 1-5: „în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Vor exista oameni doar cu o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”.

„Unde sunt oamenii care au această putere, la care se referă Biblia? Eu nu am această putere. Nu mai pot continua așa!” îi vedeam pe ceilalți cum parcă își gustau viața. „Ei câștigă bani, iar eu sunt un misionar sărac și predic ceva ce se deosebește de la teorie la practică”.

Mi-am adunat biserica zulusă și mi-am declarat falimentul: „Sunt un om sfârșit, nu mai pot continua”. Posibil ca problema mea să fi constat în faptul că recurgeam la idei teologice și că încercam să înlătur anumite lucruri prin explicații. Posibil ca acești oameni să fi fost prea inculți, prea primitivi. Dacă ar fi învățat mai multe, poate ar fi fost în stare să cuprindă mai bine adevărul! Numai că, se afla acolo în Biblie un cuvânt de care mi-am adus deodată aminte, într-o zi, Domnul Isus a luat un copil și l-a așezat în mijloc spunând: „Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu nici un chip nu va intra în ea” (Luca 18, 17). Orice creștin, orice pastor și orice preot să ia aminte la acest lucru. Isus spune în Matei 18, 3: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor”. Domnul, firește, nu cere unui matur să devină infantil, ci să devină „ca și copiii”, adică încrezător ca un copil. E totuși o deosebire!

Acest cuvânt din gura lui Isus m-a determinat să renunț la întreaga, presupusa mea înțelepciune și să recitesc Biblia cu încredere de copil. Apoi i-am întreat pe acești zuluși, dacă ar fi de acord să vină de două ori pe zi la ora biblică, dimineața la șapte și seara la cinci.

„Ne vom apleca asupra Bibliei și nu vom îndepărta nimic din ea, nici nu ne vom justifica, ci vom accepta Cuvântul așa cum stă scris. Dacă Dumnezeu este într-adevăr Dumnezeul Bibliei și Cuvântul său coincide cu adevărul, atunci haideți să încercăm și să ne convingem că așa este. Isus a spus că n-a venit să judece lumea, ci Cuvântul pe care L-a rostit va judeca lumea. Să începem deci să ne examinăm! Nu vom mai zice că anumite lucruri nu mai sunt valabile pentru noi, cei de azi, că acestea ar fi fost scrise pentru oamenii de acum două mii de ani. Să acceptăm totul așa cum stă scris!”

Toți au fost de acord cu propunerea mea.

DYNAMIS - PUTEREA DUHULUI SFÂNT

Era pe la sfârșitul anului 1966 când am început studierea Bibliei la Mapumulo. Ne hotărâserăm să nu mai scoatem câte un verset de ici și unul de colo, precum copiii care întâi aleg stafidele din cozonac. Pe copii îi mai poți înțelege, dar când adulții se comportă așa, înseamnă că sunt puerili. Unii oamenii își au versetele lor preferate pe care le citează mereu. O anumită orientare spirituală își clădește doctrina pe cuvântul: „Dumnezeu este dragoste”. Și pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, nu poate exista iadul. Astfel își face apariția o erezie, o sectă. Noi ne-am zis: „Așa nu vrem să procedăm! Vom lua o carte a Bibliei, vom începe cu primul verset și vom aprofunda întregul text, până la ultimul verset. Vom avea astfel întreaga panoramă și nu numai un fragment.”

Zulușii au o legendă care se potrivea cu situația noastră. Trei orbi vroiau să știe cum arată un elefant. Cineva i-a dus într-o grădină zoologică. Fiecare din ei a putut pipăi un elefant. Primul orb s-a oprit în dreptul

piciorului posterior al elefantului. Punând mâna pe acest picior mare a întrebat: „Deci așa arată un elefant?” Al doilea a înaintat câțiva pași și a pipăit burta imensă a elefantului, (16) exclamând: „Asta-i, prin urmare, un elefant?” Al treilea orb stătea în fața trompei și o pipăia de sus până jos. Toți trei erau încântați că au trăit-o și pe asta și au „văzut” un elefant. Emoționați, au plecat acasă, unde au fost întrebați dacă știu acum cum arată un elefant. Primul a răspuns: „Da, un elefant este ca trunchiul gros al unui copac”. Al doilea a exclamat: „Ce tot spui acolo? Eu l-am pipăit exact cu mâna mea, pe mine nu mă duci! Un elefant este ca și un balon enorm.” Al treilea s-a amestecat și el în vorbă contrazicând: „....De parcă nici n-ați fi fost acolo! Eu am pipăit animalul cu propriile mele mâini. Elefantul e ca un furtun mare!” Până la urmă s-au certat „ca orbii”, căci fiecare l-a „văzut” pe elefant, dar dificultatea răspunsului la întrebarea cum arată un elefant, consta în aceea că, fiecare pipăise numai câte o parte a animalului.

Aceasta a fost o pildă, iar noi nu voiam să facem precum cei trei orbi, deși există, bineînțeles și creștini orbi pentru multe lucruri biblice. Astăzi nu mai știu exact de ce am început tocmai cu cartea Faptele apostolilor. Am avut întotdeauna o preferință deosebită pentru primii creștini și nici unul din noi nu putea citi relatările despre biserica primară fără să nu fie impresionat de ele. Astfel că, iată-ne la primul capitol, primul verset al acestei cărți! Și Domnul ne-a cucerit inimile de la bun început.

Cartea Faptele apostolilor începe cu propoziția: „Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni”. Luca a scris despre tot ce a început Isus să facă, iar Faptele apostolilor e continuarea a ceea ce a făcut Isus. Pe când trăia Domnul Isus în această lume, El a făcut doar

începutul. Lucrarea Sa nu s-a terminat odată cu moartea Sa. El spuse ucenicilor: „Am venit să arunc un foc pe pământ. Și cât aș vrea să fie aprins chiar acum! Dar întâi am un botez cu care trebuie să fiu botezat". (Luca 12, 49-50). N-a fost botezul în apă, ci botezul suferinței și al morții Sale pe cruce. Domnul Isus nu putea aprinde focul Duhului Sfânt înainte de a fi fost victorios în lupta din Ghetsimani. Aici a curs sudoarea Sa și a picurat ca sângele pe pământ. După moartea Sa pe cruce, după învierea și înălțarea Sa la cer, El a putut, în sfârșit, să înfăptuiască scopul venirii Sale. Acum, el putea continua lucrarea în toată plenitudinea puterii Sale, șezând la dreapta Tatălui. Venise, în sfârșit, momentul aprinderii focului, în Faptele apostolilor îl putem vedea la lucru pe Domnul Isus, prin ucenicii Săi, cu puterea Celui înviat și cu atotputernicia Sa. Pe vremea aceea, oamenii cleveteau: „Ăștia sunt beți". Alții batjocoreau sau se înspăimântau. Petru le-a răspuns tuturor: „Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri".

După ce am citit textul, ne-am zis: „Noi suntem mai aproape de zilele de pe urmă decât oamenii de acum 2000 de ani. Dacă proorocia aceasta a fost valabilă pentru ei, ea trebuie să fie cu atât mai valabilă pentru noi, cei de azi". Și pentru a-ți da seama că azi trăim în același segment temporar ca și biserica primară, și că abia ne apropiem de sfârșitul acestei epoci când Domnul Isus vine iarăși după mireasa Lui, nu este nevoie de o mare cunoaștere. Exprimat în termeni spirituali, putem spune că trăim în aceeași „săptămână". Căci Cuvântul lui

Dumnezeu ne spune: „Pentru El, o mie de ani sunt ca o zi, iar o zi este ca o mie de ani”. Astfel că, momentul de acum două mii de ani este ca și „alaltăieri”, iar noi, nici n-am ajuns la mijlocul săptămânii. Nu încape nici o îndoială: ceea ce era valabil pentru comunitatea primară este valabil și pentru noi.

Cu cât înaintam mai mult în studierea textului, cu atât erau mai atinse inimile noastre. Citeam că Domnul Isus a poruncit ucenicilor săi să nu plece din Ierusalim înainte să fi fost botezați cu botezul despre care vorbește Ioan Botezătorul. Astăzi se discută mult despre botez. Unii spun că botezul trebuie să aibă loc într-un mod determinat, alții se opun, iar alții stabilesc un anumit timp pentru botez, îmi amintesc de o mare adunare în aer liber, cam prin 1952 în Pretoria, când Dr. Edwin Orr a făcut ceva neobișnuit. A invitat pe un preot reformat și un pastor baptist în față și le-a pus întrebarea: „Care din voi folosește mai multă apă la botez?” „Vai de mine”, mă gândeam eu, „cum poate un asemenea om să pună o astfel de întrebare? N-ar fi trebuit să spună așa ceva!” Dar Dr. Orr le-a explicat celor doi: „Vedeți, nu are nici o importanță dacă folosiți multă sau puțină apă. Căci de fiecare dată când botezați, limba oamenilor rămâne tot uscată”. Oare înțelegem noi acest limbaj? Botezul în apă nu schimbă limba. Indiferent de ceea ce se crede că determină botezul în apă, atât copiii botezați, cât și adulții botezați, vorbesc lucruri care n-ar trebui rostite niciodată de un creștin. Botezul de foc cu Duhul Sfânt însă, despre care vorbește cartea Faptele apostolilor, înseamnă mult mai mult.

Domnul Isus spune despre Ioan Botezătorul că este cel mai mare om care s-a născut din femeie. Există un Moise, un Avraam, un Ilie. Cu toții au fost mari oameni ai lui Dumnezeu. Dar Domnul Isus spune că

nici unul din ei nu e mai mare decât Ioan Botezătorul, în ce constă măreția lui Ioan? Nu știm să fi făcut vreo minune. N-am auzit de vreun orb pe care să-l fi vindecat, nici de vreun olog pe care să-l fi făcut să umble. Domnul Isus, știind îndoielile noastre, spune în același loc: „Adevărat vă spun”. Cu toate că a fost apreciat de Isus ca fiind cel mai mare, Ioan Botezătorul a putut să spună: „Cel ce vine după mine este mai mare decât mine, iar eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii. Eu vă botez cu apă; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

Noi știm ce înseamnă „focul”. Dacă punem un fier negru în foc, în curând culoarea neagră va dispărea. Fierul va deveni roșu incandescent și până la urmă, alb. Focul pătrunde fierul în întregime. Tot așa, când cineva e botezat cu Duhul Sfânt, focul Duhului Sfânt va pătrunde întreaga sa ființă, inclusiv limba.

După cum am mai amintit, Domnul Isus a poruncit ucenicilor Săi să rămână la Ierusalim, să aștepte împlinirea făgăduinței Tatălui, ca să fie botezați cu Duhul Sfânt. Astfel, ei vor primi puterea să-L mărturisească pe Isus. Domnul Isus a trebuit să le poruncească aceasta, dintr-un motiv bine întemeiat, căci dacă nu le-ar fi poruncit, ei poate ar fi fugit. Așa suntem noi, oamenii. Puși într-o situație dificilă, mai bine fugim de ea. Dacă o femeie are un bărbat care n-o înțelege, sau nu face ceea ce vrea ea, ar dori mai bine să-l părăsească. Tot așa stau lucrurile cu copiii ai căror părinți sunt, după părerea lor, prea aspri. Adesea părăsesc casa părintească. Unii creștini se mută de la o biserică la alta, pentru că nu reușesc să se integreze într-una din ele. Unor asemenea oameni le spun de obicei: „Dacă nu vă învredniciți unde vă aflați, nu veți reuși nici în altă parte.”

Zulușii spun: „Dacă pui un cartof putred într-un sac cu cartofi buni, cartoful acela nu devine mai bun, ci invers, toți cartofii buni devin putrezi." Dacă nu avem succes în locul în care ne așează Dumnezeu, nu vom fi o binecuvântare în nici un alt loc. De aceea este bine să rezistăm până Dumnezeu însuși ne indică altceva. Oare nu era Ierusalimul pentru ucenici locul cel mai periculos? N-a fost răstignit aici chiar Domnul și învățătorul lor? Stăteau ascunși după uși zăvorâte de frică ca nu cumva să fie omorâți și ei. Putem înțelege că Ierusalimul era pentru ucenici cel mai primejdios loc de pe pământ. Și totuși, Isus le-a poruncit: „Stați aici până veți primi Duhul Sfânt". Citim despre reacția ucenicilor în fața acestei porunci. Ei L-au întrebat pe Isus: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?" Să se fi împlint oare vremea acestei prorocii? Răspunsul Domnului i-a lovit ca o palmă pe obraz: „Nu este treaba voastră să știți vremurile..., ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi..." Este posibil ca unii să stea la picioarele lui Isus și, în timp ce Domnul le vorbește, gândurile lor să fie preocupate de alte probleme. Ce folos că ne preocupă proorocia dacă nu avem puterea Duhului Sfânt pentru a ne supune Cuvântului lui Dumnezeu și a face ce ne cere Domnul Isus!

Niciodată nu s-a vorbit mai mult de Duhul Sfânt decât astăzi, în întreaga lume se vorbește despre El. Din păcate însă, niciodată oamenii nu au fost mai neștiutori în privința Duhului Sfânt decât tocmai acum. Am ținut odată un ciclu de conferințe despre trezire, în Olanda. Unul dintre predicatori s-a ridicat în picioare și a recunoscut: „Până acum n-am știut ce este trezirea. Credeam că trezirea are ceva de-a face cu gălăgia, cu

zgomotul".

Unii oameni au părerea eronată că cei plini de duh se comportă ca niște turmentați. Vorbesc din experiență și pot să confirm că atunci când lucrează Duhul lui Dumnezeu în viața unui om sau a unei biserici, se instalează cele mai silențioase momente.

Doi creștini au ajuns odată să se certe. Primul din ei a spus:

„Noi suntem mai penticostali decât voi!" Al doilea a replicat:

„Nicidecum. Comunitatea noastră este aceea care este mai penticostală!"

„Cum poți dovedi acest lucru?"

„Dovedesc prin aceea că noi strigăm mult mai puternic «aleluia» decât voi!"

Mi s-a povestit că această ceartă nu e nicidecum un basm, ci o întâmplare reală, în Olanda am întâlnit un om care gândea la fel. Nu trebuie să confundăm lucrarea Duhului Sfânt cu exaltarea.

Domnul Isus vorbește despre o anumită trăsătură care apare în viața unui om, când Duhul Sfânt vine asupra lui: „Voi veți primi o putere!" (Fapt. Ap. 1, 8). Prin urmare, dacă există un semn, să fim atenți la semnul de care Domnul Isus a vorbit. Puterea înseamnă, în limba greacă, „dynamis". Eu mă gândesc aici la dinamită, în dinamită zace multă forță, motiv pentru care ea nu este folosită în nisip moale, ci la sfărâmarea celor mai dure stânci. Puterea Duhului Sfânt se manifestă acolo unde terenul este tare ca granitul; acolo Duhul Sfânt este cel mai activ. Isus le-a spus ucenicilor: „Voi veți primi o putere!"

Dacă se vorbește despre această putere, oamenii se gândesc întâi la vindecarea bolnavilor, uitând că vindecarea sufletului este mult mai importantă decât

vindecarea trupului. A fi eliberat de păcat este de o mie de ori mai prețios decât a fi vindecat de o boală. Evenimentul spiritual se află pe locul întâi. Nu e permis să desprindem textul din context, altminteri se falsifică sensul. Să reținem Cuvântul lui Isus: „Veți primi puterea Duhului Sfânt și veți fi martorii Mei.”

Ce este un martor? Noi spunem că un martor este un om care depune mărturie despre ceea ce a văzut și a auzit. Pentru această semnificație, în limba greacă găsim termenul „martyr”. Același cuvânt îl avem și în limba română. Martirul este un om dispus să moară pentru credința sa. Isus, prin urmare, a spus că dacă veți primi puterea Duhului Sfânt, veți avea puterea să fiți martiri. Ciudat! Noi am spune: „Vom avea puterea să iubim”. Dar puterea „de a muri”? Noi nu trăim în țări unde suntem prizonieri și uciși pentru credința noastră. Și totuși, putem fi și noi martiri, în epistola către Evrei (12, 4) citim: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului”. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă pur și simplu: „Mai bine aș muri decât să mint, mai bine vreau să mor decât să preacurvesc cu soția altuia! Mai bine să mor decât să fur, sau să fiu fățarnic. Mai bine aș muri decât să fiu infidel față de Domnul Isus, sau să păcătuiesc, lată puterea de a fi martir pentru Domnul Isus!

Petru L-a tăgăduit pe Domnul. Dar după ce a primit puterea Duhului Sfânt, el a devenit un martor credincios al Domnului său, ca până la urmă, să fie crucificat ca martir, înainte de execuție, el i-a implorat pe călăi: „Nu sunt vrednic să mor ca Domnul și învățătorul meu, de aceea, răstigniți-mă cu capul în jos!” Prin puterea Duhului Sfânt, el a putut să moară pentru Isus. El a murit pentru adevăr.

Apostolul Pavel spune: „Eu mor în fiecare zi” (1

Cor. 15.31) Ce vrea să spună? Cum putem noi muri zilnic? Domnul Isus a murit, așa-zis, deja în grădina Ghetsimani, înainte să fi suportat moartea fizică pe cruce. Acolo, sudoarea i-a curs precum sângele și a ajuns într-un chin ca de moarte, până ce în sfârșit a putut spune Tatălui Său: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!” El a murit întâi față de Sine însuși. Oricine se roagă așa, nu-și mai caută propria sa parte, ci se smerește înaintea lui Dumnezeu, tăgăduindu-se pe sine însuși. Dar așa ceva este deosebit de greu și poate fi înfăptuit numai cu puterea Duhului Sfânt.

Privind la apostoli, vedem această putere a Duhului Sfânt prezentă în viața lor.

Faptele Apostolilor ne relatează despre Petru și Ioan, pe când se duceau la templu să se închine, înaintea porții templului ședea un olog. Petru i-a spus: „Uită-te la noi. Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: în numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” Ologul s-a ridicat în picioare și a început să umble. Examinăm cu luare-aminte cuvintele lui Petru. El nu a spus: „îți dau ce avem noi!”, ci „îți dau ce am eu”, Ioan nu avea darul vindecării bolnavilor, în întreg Noul Testament nu citim nici măcar despre un singur miracol de vindecare făcut de apostolul Ioan, și totuși el primise, ca și Petru, puterea Duhului Sfânt. Cei doi aveau daruri diferite. Uitându-ne la Ioan și între-bându-ne ce dar special a primit el, constatăm modul lui deosebit de a predica, de a instrui bisericile în spiritul iubirii aproapelui, de a învăța părtășia și unitatea de opinie. Ioan primise puterea Duhului Sfânt într-o așa măsură, încât putea să mărturisească în prima sa epistolă (3, 6-8): „Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Cine păcătuiește, este de la diavolul”, lată după

ce se cunoaște un credincios născut din nou. Ioan merge până acolo încât afirmă: Nu este greu să știi dacă cineva este sau nu născut din nou. Dacă cineva păcătuiește, el este de la diavolul. Dacă este într-adevăr născut din nou, el nu păcătuiește. Iată un cuvânt deosebit de dur, care nu poate fi priceput de către teologi. Este bine că Ioan și primii creștini nu mai trăiesc. Altfel, poate, am fi declanșat o revoltă împotriva lor.

E clar acum de ce Ioan Botezătorul a fost decapitat: pentru că a pus adevărul. Ce s-ar întâmpla, dacă astăzi, în biserica noastră, s-ar predica așa cum citim că a predicat Ioan, în Evanghelia după Matei, capitolul al treilea?

Apostolul Ioan a fost atât de plin de Duhul Sfânt, că nu putea înțelege cum un creștin născut din nou mai poate minți. Ei nu-și putea imagina că un om născut din nou prin Duhul Sfânt mai poate fi prieten cu această lume. El nu pricepea cum un asemenea om nu avea capacitatea să învingă păcatul din viața sa. Pentru a te opune păcatului și pentru a trăi dintr-o victorie într-alta, este nevoie de o mai mare putere decât puterea de a vindeca bolnavi. Noi, cei de azi, suntem prea superficiali în aprecierile noastre. Dacă vorbește cineva în limbi străine, se spune: „E plin de Duh Sfânt”. Dar s-ar putea ca respectivul încă să mai mintă sau să preacurvească. Ce deosebire față de ceea ce ne învață Biblia, dacă avem urechi de auzit!

TRĂSĂTURI ALE BISERICII PRIMARE

Cu cât studiam Faptele apostolilor mai temeinic, cu atât mai mult avansa zdrobirea noastră lăuntrică. Citeam pasajul unde Petru, Ioan, Iacov și Filip s-au adunat „în odaia de sus” pentru rugăciune. Chiar și femeile erau acolo, și frații Domnului și mama sa, Măria. Se relatează că toți erau uniți în rugăciune, într-o unitate deplină cu toată că Duhul Sfânt încă nu se revărsase peste ei. Moartea pe cruce, învierea și evenimentele de până la înălțarea lui Isus, au fost suficiente pentru a-i reuni pe acești oameni în rugăciune. Unitatea creștinilor, de la bun început, mie mi se pare a fi cea mai mare minune! în mod obișnuit, creștinii, oriunde se întâlnesc, se ceartă, vorbesc de rău pe alții și seucid reciproc prin cuvinte, în cazul primilor creștini însă, moartea Lui Isus și învierea Sa i-a reunit atât de trainic în rugăciune, că se putea spune: „au fost o inimă și un suflet.” Ce înseamnă crucea Lui Isus pentru noi, cei de astăzi?

Curând după aceea, îi găsim pe acești oameni în ziua Cincizecimii, unde s-au pocăit 3 000 de suflete. Când Duhul Sfânt a coborât pe pământ ca Mângâietor, (în limba greacă paracletos), a făcut exact ceea ce îi exprimă numele și, până azi El ne stă alături, umăr la umăr, vorbește aceeași limbă ca și noi. Așa s-a întâmplat la primele Rusalii. Fiecare a putut înțelege predica lui Petru în limba proprie. Dar noi, deși vorbim aceeași limbă, ne mișcăm pe unde diferite. Există limbajul teologilor, limbajul studenților, limbajul politicienilor, învățăm limbi străine și uneori nu înțelegem bine nici limba noastră. Dar dacă Sfântul Duh își face lucrarea, El

vorbește cu fiecare în limba pe care o înțelege. Atunci nu mai are nici o importanță dacă cineva este cu studii sau fără studii, dacă face parte dintr-o rasă sau alta. Duhul Sfânt poate să comunice chiar și cu un copil mic. Aceasta s-a petrecut de Rusalii! De aceea este bine să nu citim Cuvântul Lui Dumnezeu superficial, ci să-L ascultăm cu luare-a-minte și să-L transmitem nealterat mai departe.

La o adunare creștină l-am auzit odată pe un cunoscut predicator exclamând: „Si acum să ne rugăm ca de Rusalii, când se predica în alte limbi!” întreaga adunare a început să vorbească în limbi. Pe stradă treceau oameni de diferite naționalități, dar nici unul nu înțelegea ceva din ceea ce se vorbea. La primele Rusalii era cu totul altfel. Fiecare putea să înțeleagă propria sa limbă, în ceea ce mă privește, eu nu resping darul vorbirii în limbi, dar ea trebuie să fie o lucrare a Duhului Sfânt. Din acest motiv, apostolul Pavel scrie colaboratorului său Timotei, să împartă drept Cuvântul adevărului, adică să distingă ceea ce trebuie deosebit și să lege corect ceea ce trebuie să fie reunit. Când cei 3 000 de oameni, de Rusalii, au fost pătrunși până în inima lor de Vestea cea Bună, ei s-au pocăit. Consecința o putem citi în Faptele apostolilor 2, 42: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătură frățescă, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” Erau zilnic împreună în unitate de cuget și de spirit, erau o inimă și un suflet. Ce minune este aceasta! Mii de oameni, tineri și bătrâni, bărbați și femei, cu siguranță și adolescenți și copii, erau adunați laolaltă. Ei nu aparțineau doar unei organizații bisericești, cum este cazul la noi. Există creștini care declară: „Ce bucuros sunt că nu trebuie să conviețuiesc cu persoana cutare din adunarea noastră! Mă enervează! Ce bine că, după predică, putem pleca acasă, să nu mai am de-a face cu ea!” Creștinii din biserica primară trăiau zi de zi într-o strânsă părtășie și unitate în

Duhul Sfânt. Așa mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu.

Eram pe atunci, La Mapumulo, doar vreo patruzeci de creștini. Dar câte frecșuri și certuri existau printre noi! De câte ori a trebuit să fac pace între frați! Unul îl critica pe celălalt; în loc să fi mers la „potrivnic”, pentru a clarifica cu el problema, vorbea mai degrabă în absența sa, despre greșelile lui. Propriul păcat era mereu trecut sub tăcere, urmarea fiind o viață de creștin ipocrit, cu două fețe.

În Faptele apostolilor 4, 31 citim despre biserica primară că „s-a cutremurat locul” după ce s-au rugat. Nu e de mirare! Când acești oameni se rugau, se întâmpla ceva! O astfel de rugăciune putea zgudui lumea. Au existat oare vreodată atâtea întruniri și cercuri de rugăciune ca astăzi? Și ce se întâmplă? Nu sunt oare creștinii de astăzi zguduiți și frământați cu probleme interne, mai mult ca oricând? Noi ne rugăm, dar nu mai mișcăm noi lumea din loc, ci lumea ne mișcă pe noi! Și se înțelege bine de ce: proprii noștri copii ne fac să ne pierdem cumpătul, propria noastră biserică ne tulbură, iar noi întrebăm mirați: „Cum de se poate întâmpla așa ceva?” în bisericile de azi există tineri ajunși în situația de a fi nevoiți să se căsătorească și totuși, ei sunt membri în biserici! Atunci când, în 1966, am privit spre creștinii bisericii primare, ne-am zis: „Această biserică este departe de noi, nu doar cu două mii de ani, ci atât de departe ca estul de vest. Ce deosebire! Dacă facem o comparație între biserica primară pe de o parte și biserica noastră, despre care credem că ar fi cea mai bună și cea mai evlavioasă, pe de altă parte, și exemple ca cele de mai sus ies la lumină, atunci ce mai putem spune?”

Apoi am examinat creștinii din biserica primară mai îndeaproape. Aveam impresia că Isus nu le-a fost doar un „hobby”, doar ceva pentru sfârșitul de săptămână, ci

însăși viața. Creștinii de atunci trăiau în fiecare zi pentru Isus, iar când veneau la adunare, erau la fel ca la despărțire, în fiecare zi din viața lor, Isus era totul pentru ei. Unii își vindeau averea, pământul sau adunau ce aveau și puneau totul la picioarele apostolilor. Isus, prin urmare, însemna pentru ei mai mult decât orice altceva. Se întâlneau zilnic și aveau totul în comun, fără să fie comuniști. Nici unul din ei nu spunea: „Asta îmi aparține mie!” Nu erau egoiști și nu se gândeau la ei înșiși, ci erau plini de Duhul Sfânt și trăiau pentru Domnul Isus. Din exemplul lor putem vedea cum trebuie să fie un om plin de Duh. El nu trăiește pentru sine însuși, ci pentru aproapele său.

Dar în capitolul al 5-lea, Faptele apostolilor ne relatează ceva ieșit din comun. Diavolul, care nu doarme, s-a cuibărit în inima Lui Anania. Pentru că și diavolul ne poate influența, Biblia ne spune: „Să nu dați prilej diavolului.” Ea ne-o spune nouă, creștinilor. Nu trebuie să avem părerea greșită că diavolul nu s-ar putea strecura într-o inimă de creștin. Cine afirmă așa ceva nu știe ce spune! Știm că până și un creștin născut din nou este în stare să mintă, chiar dacă susține că minciuna sa este o jumătate de adevăr, în clipa aceea, diavolul a și intrat în inima sa. Exact așa s-au întâmplat lucrurile cu Anania. Nu cunoaștem motivul. Ni se istorisește doar că el și soția sa s-au hotărât să-și vândă averea. Care din ei a venit cu ideea, nu știm. În orice caz, unul din ei o va fi sugerat primul. Se pare că perechea a vrut să urmeze pilda celorlalți. Noi, creștinii, suntem uneori buni imitatori. Dacă cineva face un lucru, îl facem și noi, fără să știm de ce. Proorocul Isaia spune: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi”. O oaie o imită pe cealaltă, iar noi chiar ca și oile suntem!

Anania și Safira își spuneau: „Hai să facem la fel!”

Și astfel au ajuns să-și vândă bunurile. Probabil că s-au și rugat înainte. Dumnezeu le-a trimis chiar și un cumpărător. Nu era totul minunat? Dar pe urmă s-au gândit: „Totuși, să nu dăm totul apostolilor. Să mai reținem câte ceva și pentru noi! Ne prefacem că ceea ce predăm este totul, dar ceva-ceva putem reține pentru noi!” Nu cunoaștem motivele lor. Poate s-au gândit la propriul lor viitor. Posibil însă că, „în dormitor”, au luat împreună hotărârea de a preda numai o parte apostolilor, iar cealaltă parte s-o rețină ca rezervă.

Anania a luat banii, s-a dus cu ei la apostoli și i-a depus la picioarele lor. Petru însă, plin de Duhul Sfânt, care este un Duh al adevărului, și-a dat seama că ceva nu este în ordine, că Anania a ascuns o parte din bani. Sub această impresie, el exclamă: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima, ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Oare nu era a ta? Oare nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta?” Ce urmări a avut această minciună? Când Anania a auzit cuvintele apostolului Petru, a căzut jos și a murit.

Vedem deci că biserica primară nu a tolerat nici un păcat, nici măcar o așa-zisă „minciună albă”, un adevăr pe jumătate. Primii creștini nu aveau nici loc, nici timp pentru păcat și se fereau cu toată puterea de el. Lucrurile mergeau până într-acolo, încât un om a trebuit să moară din cauza unei minciuni. Așa a arătat comunitatea primară, biserica lui Hristos cel înviat!

Eu mă întreb dacă noi, astăzi, avem acest drept, de a ne numi biserica Lui Hristos, atunci când vedeam ce lucruri se întâmplă în mijlocul nostru! În comunitatea primilor creștini a păcătuit un om. A mințit. Noi, poate, în împrejurări asemănătoare, nici nu ne-am gândi că se rostește o minciună. Ei însă, au luat atât de serios acest

mărunt neadevăr, încât pe acel om I-a costat viața. Biserica primară și Duhul acelei biserici spuneau: „Mai bine mort, în groapă, decât viu și cu păcat în biserică.”

Iar noi, ce facem? Ne închinăm lui Dumnezeu ca unui rege, avem părtășie unii cu alții și tolerăm păcatul în mijlocul nostru! Pe ce temelie zidim? Noi spunem despre un om: „Dar el este un membru al bisericii, născut în comunitate și botezat. El este un mădular al bisericii!” Dar în ziua judecății, acest om va arde precum trestia; căci nimeni nu este membru al bisericii lui Hristos, până ce nu a devenit un mădular în trupul lui Hristos, Domnul cel viu și sfânt. El nu poate fi doar membru al unei organizații, ci trebuie să fie născut din nou. Roadele vieții lui trebuie să demonstreze că e născut din nou.

Dar să ne întoarcem la relatarea din Faptele apostolilor, cap. 5. La trei ore după eveniment, vine Safira. Nu aflase încă ce s-a întâmplat. Trebuie să ne gândim că acești oameni erau foarte simpli. N-aveau nici telefon, nici mașini. Am putea presupune că era de așteptat ca soția decedatului să fi fost înștiințată, ca să facă pregătirile pentru înmormântare! Dar citim că niște flăcăi l-au scos pe Anania și l-au îngropat. Și acum sosește femeia și nu știe că iubitul ei soț e mort. Petru, de îndată, o ia la întrebări: „Safira, spune-mi, aceasta este întreaga sumă pe care ați primit-o pentru moșioara vândută?” Fiind de partea soțului împreună cu care hotărâse ce vroiau să facă, ea a susținut afirmția lui și a răspuns: „Da!” Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului? Cum de ați putut face, tu și soțul tău, această nedreptate? Iată, picioarele celor ce l-au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine.” în clipa în care a auzit aceste cuvinte, și ea a căzut jos și a murit.

Noi ne întrebam pe atunci dacă am vrea și noi să fim

membri într-o astfel de biserică. Ce s-ar întâmpla cu noi? Noi, cu minciunile noastre scuzabile și cu păcatele noastre mici! Ar fi un mare risc pentru noi. Mă gândeam în sinea mea: „Harul Domnului că astăzi nu există o asemenea biserică! Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am trăit în acea vreme!” Poate aș fi socotit de datoria mea să avertizez pe oameni: „Fiți atenți, această biserică e primejdioasă! În ea se petrec lucruri groaznice! Acolo mor oameni! Petru nu poate fi un om al lui Dumnezeu, plin de iubirea Lui. Nimeni, cu inima plină de iubire, nu ar putea proceda așa! E o cruzime! Nu le-a dat nici măcar o șansă! De ce i-a demascat înaintea tuturor? De ce nu a mers să-i avertizeze?”

Poate că unii dintre noi îi mulțumesc în sinea lor lui Dumnezeu că nu au trăit în vremea aceea, alții sunt plini cu Duhul Sfânt. Eu, însă, un lucru pot spune: Cine se roagă pentru o trezire, se roagă, poate, fără să știe exact pentru ce. O trezire este ceva ce lumea nu înțelege. Dacă privim cu atenție la ce s-a petrecut în prima comunitate creștină atunci când a coborât Duhul lui Dumnezeu, îl putem vedea lucrând în toată puterea Sa, în mijlocul ei!

Dificultatea este însă că noi citim Biblia atât de superficial, încât cu greu putem înțelege despre ce este vorba de fapt. Am întrebat mica mea biserică de zuluși: „Ce ați fi făcut voi și ce aș fi făcut eu, dacă eram Petru?” Încercam să ne imaginăm cum ar fi fost dacă eram atunci de față? Cum ar fi dacă o asemenea biserică ar exista în zilele noastre? Probabil că i-am alunga pe acești oameni, ca fiind fanatici, extremiști, lipsiți de iubire și nemiloși. Eu, în locul lui Petru, poate, l-aș fi îmbrățișat pe Anania, l-aș fi sărutat frățeste și aș fi spus: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate!” Poate nu m-ar fi deranjat că s-a folosit de o mică minciună, ci aș fi privit la darul important pe care l-a adus: milioane de lei. Iată ce ne

trebuie nouă! Doar știm ce cheltuieli sunt când mii de oameni se adună zilnic. Poate că l-aș fi primit entuziasmat pe Anania și i-aș fi spus: „Domnul fie cu tine, frate! La următoarea ședință a Comitetului bisericii voi propune să fii ales în conducere”. Iată oamenii, de care avem nevoie în biserică, oameni care au bani!

Dar Petru a reacționat altfel. Am putea să ne imaginăm că a mai spus: „în iad cu tine și cu banii tăi! în biserică Domnului nostru, cel înviat, nu avem loc pentru tine! Nu putem tolera pe nici un om care minte, care este necinstit, sau care spune adevărul pe jumătate. Mai bine să fii mâncat de viermi, decât să trăiești în felul acesta în biserică lui Isus.” Acesta este modul în care creștinii au procedat pe atunci, atât cu bărbatul, cât și cu femeia.

Mari progrese n-am făcut cu citirea Bibliei. Ne-am întors înapoi la capitoul al treilea al Faptelor apostolilor, acolo unde Petru și Ioan s-au dus la templu ca să se roage. Cerșetorului de la poarta templului, Petru i-a zis: „Uită-te la noi. Argint și aur nu am. Dar ceea ce am, îți dau: în numele lui Isus din Nazaret, ridică-te!” Să examinăm cu grijă ce a spus Petru! Mai întâi i-a spus cerșetorului: „Uită-te la noi!” Cum a putut Petru să facă o asemenea „greșală”? Nici un teolog nu s-ar exprima astfel. Noi am spune: „Privește la Isus, uită-te spre Dumnezeu și la ceea ce spune Biblia, nu la noi!” Desigur că putem înțelege de ce Petru a făcut o asemenea „greșală”. El n-a avut specializarea noastră teologică, nici profesori și învățători cum avem noi. Dar aici trebuie să facem o paranteză. Petru L-a avut pe cel mai mare profesor și învățător. Stătuse la picioarele celui mai mare învățător. Și totuși, cum putea un om plin de Duhul Sfânt să spună: „Uită-te la noi!”? Oare nu a știut el, că la isus trebuie să privim? Apoi am cercetat în Cuvântul lui

Dumnezeu și am găsit locul în 2. Cor. 3, 3 unde stă scris: „Voi sunteți scrisoarea lui Hristos, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne. Voi sunteți scrisoarea noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii." (V.2). Dintr-o dată 1-am înțeles pe Petru, în viața apostolilor lucra mâna lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu îi transforma. Acesta este motivul pentru care puteau să spună fără să se rușineze: „Uită-te la noi!", cu mult înainte ca Petru să fi început să vindece, înainte de aceasta, el a putut spune cu putere: „Uită-te la noi"!

Putem noi oare, ca martori ai lui Hristos și predicatori în biserica lui Isus, să spunem întregii lumi: „Uitați-vă la noi!" încă înainte de a începe să predicăm? Putem noi oare, ca părinți, să spunem copiilor noștri, când îi corectăm și îi mustram: „Uitați-vă la noi, și la exemplul nostru?" Le suntem copiilor noștri o pildă bună? Sau, putem noi oare să spunem fetei care ne ajută în casă, și tânărului care ne îngrijește grădina: „Uită-te la mine", înainte de a le povesti despre Isus? Sau lucrurile stau mai degrabă așa încât putem cel mult să declarăm: „Nu faceți ceea ce fac eu, ci faceți ceea ce vă spun eu!" Exact în această stare se aflau și fariseii, în Matei 23, 3, Domnul Isus spune: „Toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac!" Fariseii nu trăiau ceea ce predicau, acesta fiind, până azi, semnul dinstinctiv al unui fariseu.

Fariseii și cărturarii secolului al douăzecilea sunt aceiași. Ei predică desigur adevărul, dar practica nu coincide cu predica. Subliniez: se predică adevărul! Căci adesea credem că fariseii sunt cei ce predică neadevărul. Dacă fariseii ar fi povestit basme, Isus nu le-ar fi spus

ucenicilor Săi: „Toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le!

Pentru a explica cele de mai sus, vreau să menționez un cunoscut predicator, care primea atâtea invitații, încât nu putea să le accepte pe toate, într-una din călătoriile sale a fost însoțit de soția sa, urmând să predice într-o mare catedrală. Două femei din conducerea bisericii au întâmpinat-o pe soția predicatorului și au condus-o în biserică. Predicatorul s-a urcat la amvon. Avea un dar retoric atât de deosebit, încât toți au ascultat fascinați, în catedrală era o liniște, de ai fi auzit un ac cu gămălie căzând pe jos. Felul său de a se exprima a fost perfect. Vorbitorul nu s-a repetat niciodată. Toți au părăsit catedrala profund impresionați. Au ieșit și cele trei femei, iar una din ele s-a adresat soției predicatorului: „Ce minunat trebuie să fie, când ești soția unui bărbat care știe să predice astfel!” Soția predicatorului a răspuns: „De-ați ști cum este el acasă...!”

Dacă viața noastră nu impresionează nici pe propriile noastre soții, atunci cu atât mai puțin pe copiii noștri și deloc pe diavol. Să dea Dumnezeu să se pocăiască și să se termine cu fariseismul lor toți aceia a căror viață este încă astfel și care se simt vizați!

Atunci, în 1966, ne-a fost clar că nu aveam dreptul să deschidem gura și să predicăm lumii și zulușilor păgâni atâta timp cât nu puteam spune: „Uitați-vă la noi!”

Dar să-l mai ascultăm o dată pe Petru: „Ceea ce am, îți dau. În numele lui Hristos, ridică-te!” Din nou am putea întreba: „Petru, nu-ți este rușine? Tocmai tu, care l-ai întristat pe Domnul și te-ai lepădat de El? Și acuma spui așa ceva?” La care Petru ar putea răspunde: „Da, fratele meu, eu pot să vorbesc așa. Am păcătuit, dar m-am pocăit. Am plâns din cauza păcatului meu și am găsit iertare. Și dacă Dumnezeu iartă, El uită, iar eu de

asemenea pot să uit." Aceasta este Evanghelia, că nu trebuie să mai privim în trecut. Trecutul poate fi încheiat. Dacă ne-am pocăit cu adevărat și ne-am pus viața cu Dumnezeu în ordine, putem, prin iertarea păcatelor noastre, să pășim înainte fără să ne rușinăm.

Petru spune mai departe: „Argint și aur n-am!" Să ne imaginăm că am ajuns într-un punct, unde nu mai avem bani. Oare am mai putea spune oamenilor: „Uitați-vă la noi!" Dacă viața noastră decurge bine și noi poate tocmai am câștigat o sumă mare de bani și totul strălucește ca aurul, atunci putem să râdem și să spunem oamenilor: „Uitați-vă la noi!" Dar dacă fila s-ar întoarce și noi am da faliment, am mai putea spune tot așa?

Oare Petru a fost cinstit când a spus ceea ce a spus? Sau a folosit un truc, ca să nu fie nevoit să-i dea cerșetorului bani? Noi poate că așa am fi spus: „îmi pare rău, tocmai acum nu am bani", cu toate că în buzunar am fi avut un portofel plin.

Trebuie să acceptăm că Petru a spus adevărul. Lui nu i-a fost rușine de faptul că nu avea bani și a continuat: „Dar ce am..." Să reținem! Petru a avut ceva: „în numele lui Isus Hristos, ridică-te!"

În legătură cu aceasta am povestit bisericii mele de zuluși, întâmplarea unui preot catolic. Slujba sa, într-o mare catedrală, era frecventată de mii de oameni. Pentru colectă, preotul nu a pus ca de obicei farfuriile, ci o masă. După ce oamenii au părăsit biserica, masa a fost plină de bani, argint și aur. Numărând banii cu tânărul vicar alături, bătrânul preot a exclamat: „la uită-te, tinere, Petru nu mai poate să spună, «argint și aur n-am». Nici papa de la Roma nu o mai poate spune astăzi." Tânărul a răspuns: „Da, dar nici nu poate spune: «în Numele lui Isus Hristos, scoală-te!»".

Vedem cum roata lumii s-a întors. Ceea ce ei pe

vremuri aveau, noi, cei de astăzi, nu mai avem. Ceva trebuie să se fi pierdut pe drum. Iar ceea ce ei nu aveau, avem noi, și acest ceva joacă un mare rol în viața noastră. Banii au un cuvânt de spus, atunci când ne hotărâm să intrăm sau să nu

intrăm în lucrarea Domnului, în acel moment, banii sunt decisivi pentru angajarea noastră. Poate semănăm puțin cu Iuda Iscarioteanul. Dar, Petru a spus: „Nu am ce-mi ceri.” Se pare însă că nu i-a păsat și a dat ceea ce a avut.

O tânără zulusă care abia cu trei luni în urmă se întorsese la Dumnezeu, s-a ridicat deodată în picioare, în timpul unei predici. Cu fața înlăcrimată, ea a spus:

„Te rog, Mfundisi (pastore), încetează!” Această femeie m-a oprit în mijlocul unei propoziții din predică. Am întrebat-o mirat.

„Ce s-a întâmplat?”

„Imi permiteți să mă rog?” m-a întrebat.

Nu știam ce să fac. Era ca un trăsnet din cer senin. O persoană de curând întoarsă la Dumnezeu, se ridică, oprește predica și vrea să se roage! Nu știam dacă era bine sau nu să permit aceasta. Această femeie n-avea nici o pregătire teologică, nu era nici în conducerea bisericii. Oare știe această persoană să se roage? Ce se va întâmpla dacă se va ruga aiurea? Mă uitam la ea și mă gândeam: „Nu pare să simuleze, cred că e sinceră.” „Bine,” am zis, „poți să te rogi”. Tânăra femeie a început o rugăciune simplă: „Doamne Isuse, am auzit cum a fost în biserica primară. N-ai putea să cobori printre noi așa cum ai făcut-o cu 2000 de ani în urmă? N-ar putea și biserica noastră să fie ca cea din Ierusalim?”

În acel moment inima în mine a început să ardă. Mă gândeam la cei doi ucenici în drum spre Emaus și la al treilea, un necunoscut care li s-a alăturat și a vorbit cu ei. Ochii lor li s-au deschis abia când L-au văzut cum

frângea pâinea și unul a spus celuilalt: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea scripturile?” în sinea mea mă gândeam: „Au simțit cei doi oare la fel? O, Doamne, ajută-i pe copiii Tăi, ajută biserica Ta din întreaga lume, să fie astăzi ca primii creștini! Înviază-Ti lucrarea, Doamne! Nu pot oare creștinii de astăzi să devină iarăși precum au fost primii creștini?”

Cu aceasta am încheiat slujba divină, după care m-am dus la fratele meu de trup, care locuia în satul unde ne țineam adunarea, l-am spus: „Știi ce am pățit astăzi? Adunarea a fost întreruptă, nu de către teroriști, ci printr-o rugăciune. Dacă această rugăciune a fost inspirată de Duhul lui Dumnezeu - și eu nu mă îndoiesc că așa a fost - atunci cred că Domnul cel înviat, Dumnezeu cel viu va fi din nou în mijlocul nostru, iar Biserica Lui Isus va retrăi ceea ce a trăit la Ierusalim.”

După o săptămână și jumătate, Dumnezeu a despiciat cerul și S-a pogorât!

RECUNOAȘTEREA PĂCATULUI ESTE ÎNCEPUTUL TREZIRII

„O! de ai despica cerurile și Te-ai pogorî; s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc ce face apa să dea în clocot! Ti-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât, și munții s-au zguduit înaintea Ta, cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbin-du-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu, afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El.”
Isaia 64, 1-4.

Iată o autentică rugăciune pentru trezire! În situația noastră spirituală de atunci, noi ne rugam: „Doamne, de ai despica cerurile!” Pentru un creștin, cerul este de fapt ceva minunat. Binecuvântat însă este omul care, cu inima zdrobită, este gata să i se rupă în bucăți tot ce-i este drag și scump, astfel ca Dumnezeu să poată coborî și să Se proslăvească. Acesta este prețul care trebuie plătit, dacă vrem o trezire. Proorocul vrea să spună: „Doamne, numai să cobori și să fii în mijlocul nostru și suntem de acord cu tot ceea ce faci, chiar dacă trebuie să plătim un preț mare!”

Dacă vorbesc de trezire, nu mă refer la mari adunări de trezire, ci ca Dumnezeu să despice cerurile, să fie în mijlocul nostru, în așa fel încât fiecare în parte să-și dea seama de prezența Dumnezeului celui viu.

Noi ne-am rugat fierbinte pentru trezire. Cu toate că ne adunam de două ori pe zi și eram atât de adânc cercetați, studiul Bibliei a dispărut din planul întâi, iar noi am trăit într-adevăr o zdrobire lăuntrică. Până atunci ne

tot rugaserăm ca Dumnezeu să lucreze printre păgâni, neținând cont că El nu începe niciodată la cei înștrăinați, la cei fărădelege, la oamenii de pe stradă, ci la însuși casa Domnului, după cum spune Petru în epistola I, capit. 4,17: „Suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu". Noi nu-i puteam acuza pe cei fărădelege că nu se pocăiesc, înainte ca noi, creștinii, să fi fost înviorați și treziți.

Noi ne-am întrebat cum trebuie să arate viața unui om care crede în Isus? în Ioan 7,38, Isus spune că cel ce crede în El, are o inimă din care curg râuri de apă vie. Isus nu vorbește aici despre un pârâu micuț. Să ne imaginăm ce efecte are un râu! Chiar dacă este mic, prin ploii abundente el se transformă într-un fluviu năvalnic, care poate trece peste maluri. Cu apa unui fluviu pot fi irigate ogoare sau chiar deșertul, poate fi produsă electricitate. Dar Domnul Isus nu vorbește de un singur râu, ci de „râuri de apă vie". Ne întrebam, la vremea aceea: „Există oare în viețile noastre asemenea râuri de apă vie?" Nu existau. Cum este, când râurile curg? O asemenea apă curgătoare nu poate fi oprită. Putem încerca s-o stăvilim printr-un baraj. Dar ea va produce o imensă presiune care va încerca să spargă barajul, în cazul spargerii unui baraj poate fi observată forța irezistibilă a maselor de apă. Exprimat spiritual, aceasta înseamnă că nu există nimic pe această lume, care să poată opri râurile de apă vie declanșate de Duhul lui Dumnezeu în viața noastră.

Imi amintesc de o zi în care am întrebat mica noastră comunitate: „Cine dintre voi crede în Isus Hristos?" Atunci am făcut ceva ce în mod normal evit, spunând: „Toți cei care cred în Isus, să ridice mâna!" Firește, nici unul nu s-a abținut, toți au ridicat mâna. Eu am continuat:

„Fiți atenți! Vrem să privim lucrurile așa cum sunt ele. Isus spune că dacă credem, așa cum spune Scriptura, atunci din viețile noastre vor curge râuri de apă vie. Vă pun o întrebare personală: Așa stau lucrurile la noi?" Nu!" au răspuns.

„Să însemne oare că nu credeți în Isus?"

„Ba din contră. Noi suntem siguri că credem în El. L-am primit pe Isus și l-am predat viața noastră! În această privință nu există nici o îndoială."

„Bine. Dacă lucrurile stau așa, atunci fie că ne autoiluzionăm, fie că nu este adevărat ce a spus Isus."

Ce mai puteam face? Până la urmă am hotărât să nu ne mai justificăm și să nu ne mai scuzăm. Orice discuție în plus era lipsită de sens. Ne aflam într-un impas și nu puteam rezolva problema. Dar, dintr-odată, am simțit că Domnul vrea să-mi arate ceva. Am cercetat iarăși cuvintele lui Isus: „Cine crede în Mine precum spune Scriptura...". Prin urmare, Scriptura trebuie să aibă afirmații deosebit de concrete despre cum arată viața unui creștin, din care curg râuri de apă vie!

Ne-am adunat din nou, sfătuindu-ne: „Să cercetăm Biblia în așa fel, încât Cuvântul însuși să ne vorbească! Nu vrem nici să scoatem cuvinte din contextul lor nici să le răsucim înțelesul, ci să-l analizăm din toate unghiurile. Vrem să lăsăm deoparte tradițiile și obiceiurile, la fel și legile noastre bisericești cât și părerea proprie asupra credinței. Vrem să ascultăm cu atenție ce spune Biblia. Este credința noastră precum spune Scriptura?"

Și atunci, Dumnezeu a început să lucreze la cel mai mare păcătos al bisericii, la însuși predicatorul acesteia și acela am fost eu! Până atunci îi criticasem mereu pe ceilalți. Pentru mine însumi aveam întotdeauna câte o scuză. Dacă oamenii mă întrebau de ce consider toate lucrurile atât de dificile, declaram: „Trebuie să înțelegeți!

Este deosebit de greu astăzi pentru un alb să predice Evanghelia. Negrii zuluși nu o acceptă. Ei spun că este religia albilor, iar pe deasupra o mai predică și un alb! Oamenii de astăzi sunt interesați de politică, sunt influențați de comunism sau de o anumită teologie, la priviți la tineret, cu ce se ocupă și cu ce este umplută viața lor: alcool, sex, fotbal, discotecă, pornografie, televizor etc.! Se înțelege de ce oamenii întorc spatele spre Dumnezeu și o trezire nu poate veni!"

Erau mereu ceilalți, pe care îi găseam vinovați. Arătam cu degetul întâi spre alții. Dar ia priviți cu luare aminte la mâna cu care facem aceasta! Nu-i așa că trei degete arată spre propria persoană și doar unul spre cel criticat? Noi ar trebui să spunem: „Tu ești de trei ori mai rău decât cel criticat, spre care arăți cu degetul!" De obicei, aplicăm propriul șablon și judecăm după el. Dar sub aspect psihologic, omul vede în celălalt propriile greșeli. Dacă vrem să definim o slăbiciune la o persoană, trebuie doar să fim atenți la ceea ce spune despre alții. De obicei găsim aceste lucruri în viața lui proprie.

Vreau să clarific cele spuse cu câteva exemple. Artistul plastic vede un copac și consideră că acesta este un minunat motiv pentru o pictură. Tâmplarul, vede copacul dintr-un alt unghi. El vede cheresteaua care s-ar putea face din el. Dar omul care a plantat copacul vede folosul lui cu totul diferit. Să ne uităm la un bețiv. El, în gândurile sale, este tot timpul ocupat cu alcoolul. Dacă vede pe altul cu o sticlă în mână, el va gândi: „Asta a cumpărat țuică și e un bețiv ca și mine", însă poate că sticla nu conține decât apă minerală. Un homosexual vede doi bărbați alergând împreună. „Cu siguranță ăștia doi sunt ca și mine", îi va trece prin cap.

Dumnezeu, însă, a pus degetul pe anumite lucruri din viața mea. Îmi amintesc de o sâmbătă, când, dis-de-

dimineată au venit la mine câțiva negri și m-au întrebat, dacă n-am putea să ne întâlnim la amiază, pe la ora unu. Nu fuseseră acasă toată săptămâna și aveau de mers încă vreo 7 km. La sfârșit de săptămână au vrut să fie cu familiile lor, să se îngrijească de copii, de rufe și de treburile casei. Am fost de acord să ne întâlnim, în mod excepțional, la amiază. Locul de întâlnire era dintotdeauna o casă mică ce a servit înainte ca grajd pentru vaci. Pe partea cealaltă se aflau terenurile de tenis. Pe când ne adunam, primarul, viceprimarul, dirigintele poștei, polițaiul și alți locuitori din Mapumulo tocmai jucau tenis. „Vai de mine, ce vor gândi ei despre mine, dacă voi îngenunchea împreună cu negrii și mă voi ruga cu ei?” îi cunoșteam, le știam starea spirituală și mă rușinam. Ce era să fac? Aveam senzația, înlăuntrul meu, că explodez, în acel moment nu-mi dădeam seama că lucrul cel mai important era să fiu zdrobit, pentru ca lumina lui Dumnezeu să poată pătrunde. Cu cât mai devreme suntem zdrobiți, cu atât mai bine pentru noi. Să fi spus oare negrilor mei: „Plecați acasă, până când cei de afară își vor termina jocul de tenis; reveniți la ora cinci!” Cum să fi motivat așa ceva? Doar nu puteam să le spun că-mi este rușine să mă rog cu ei! Tot timpul striga ceva înlăuntrul meu: „Ce vor gândi oamenii de afară despre mine? Eu, un alb, aici înăuntru, împreună cu negrii, în genunchi, rugându-ne!”

Dintr-o dată a venit un gând ca un val peste mine și am hotărât: am să închid fereastra și atunci cei de afară nu vor afla ce se petrece aici. Ferestrele erau de modă veche și se închideau prin cădere. După ce le-am închis mi s-a părut că aud o voce spunându-mi: „Bine, Închide-Ie numai! Atunci tu ești înăuntru, iar Eu voi rămâne afară!”

Pentru acest limbaj n-aveam nevoie de o explicație

specială. L-am înțeles de îndată. Știam bine că pe Dumnezeu nu-L puteau reține niște ferestre ca să intre. Nu! A fost propria mea trufie! Pentru prima dată în viață am realizat că Duhul lui Dumnezeu este un Duh Sfânt. Niciodată n-am trăit atât de intens acest adevăr. Vorbisem de sute, poate de mii de ori despre Duhul Sfânt, dar niciodată nu am înțeles atât de limpede ce înseamnă Duhul Sfânt cu adevărat. Niciodată nu mi-a fost descoperită sfințenia Duhului Sfânt ca atunci.

Înainte de declanșării trezirii, eu nu prea îi agreasem pe pentecostali, provocându-i adesea în public. Consider că trebuie să fim cu toții precauți în ceea ce spunem și în ceea ce facem. Este atât de ușor să afirmăm: „Sunt botezat cu Duhul Sfânt, sunt plin de duh!” în felul acesta însă, atragem privirile oamenilor asupra noastră.

De pildă, cunoaștem doi oameni care vorbeau în limbi și susțineau că sunt plini de duh. Unul din ei avea un vocabular pe care n-ar trebui să-1 folosească nici un creștin: înjura îngrozitor. Al doilea umbla cu alte femei. Situația aceasta era ca o armă în mâna mea și eu am spus: „Voi veniți acum cu mine în față, la amvon. Eu o să examinez faptul că voi susțineți că sunteți plini cu Duhul Sfânt” - dar nici eu însumi nu știam ce este Duhul Sfânt cu adevărat. Scot în evidență această întâmplare pentru că avem cu toții înclinația să mărturisim verzi și uscate, în vorbe, dar viața noastră nu ne confirmă spusele, în felul acesta, aducem atâta necinste Numelui Lui Dumnezeu!

Andrew Murray și Biserica Reformată Olandeză din Provincia Capului Bunei Speranțe au întâmpinat multă opoziție atunci când Dumnezeu i-a binecuvântat cu o trezire și a lucrat cu putere în mijlocul lor. Cred că profunzimea lucrării lui Dumnezeu poate fi măsurată prin gradul de opoziție pe care o întâmpină. Dacă nu există o

mare opoziție, Dumnezeu nu a făcut multe! în cazul Dr. Murray, unii oameni au susținut: „învățătura lui Andrew Murray este greșită! El însuși este prea exaltat și extremist! Noi cu toții suntem niște păcătoși, și nimeni nu poate trăi o viață așa cum o predică el". Adversarii săi au ales doi oameni pe care i-au trimis la Murray în vizită pentru două săptămâni. După aceste două săptămâni ei s-au întors, raportând: „Prietenii, el nu predică nici pe jumătate din câte trăiește practic. Dacă sunteți cu el și cu oamenii săi și vedeți viața lor, puteți spune doar : ei nu numai că predică dar și trăiesc ceea ce predică!". Celor doi li s-a întâmplat ca reginei din Saba care, venind în vizită la Solomon, a constatat că nu i se raportase nici pe jumătate din cele ce vedea.

De aceea, să fim prudenți când facem afirmații! De obicei vorbim și susținem mai mult decât suntem în realitate, mai mult decât facem și valorăm, în această lume s-au comis multe pagube. Oamenii care au dăunat cel mai mult lucrării lui Dumnezeu nu sunt comuniștii, ci creștinii; nu ateii, ci creștinii după nume! Aceștia sunt dintre cei ce se numesc creștini, dar sunt căldicei. De aceea, isus spune în Apocalipsa 3,15: „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura mea." (V. 16). Mai bine ateu sau păgân decât creștin căldicel! Pe cei reci, pe păgâni, Isus îi suportă mai ușor decât pe căldicei. De aceea îi avertizează Domnul pe creștinii bisericii din Laodicea, spunând că îl va vărsa din gura Sa pe creștinul căldicel. Sfârșitul acestuia va fi mai cumplit decât cel al unui păgân. Dacă recunoaștem Cuvintele Lui Isus ca adevărate și totuși le răstălmăcim, îl facem mincinos pe Domnul Isus.

Dar să ne întoarcem la punctul în care Dumnezeu

mi-a descoperit trufia. Mândria este un lucru teribil, un păcat îngrozitor, în vremea aceea vedeam tot mereu cu ochii mei lăuntrici cuvintele scrise: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri” (1 Petru 5,5). Asupra acestui cuvânt nu-mi făcusem încă gânduri. Părerea mea a fost că diavolul era acela care îngreuna totul. Acum am recunoscut că nu diavolul îmi stătea împotriva, ci Dumnezeu însuși. Scriptura nu spune că diavolul se împotrivește celui trufaș, ci că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri”.

Care este cel mai mare pericol pentru noi? Există multe posibilități. Unii spun că sunt teroriștii. Ei nu mai pot dormi noaptea decât cu ferestrele și ușile baricadate. Alții spun că negrii sunt cel mai mare pericol pentru noi. Alții, dimpotrivă văd cel mai mare pericol în comunism. Dar în realitate, Dumnezeu ne devine primejdie, tocmai El, Cel care ne-a mântuit! Copiii lui Israel au fost salvați prin sângele cu care au fost stropiți stâlpii ușilor lor. Ei au băut din stânca spirituală care i-a însoțit și care a fost Hristos (1. Cor. 10,4). Citim mai departe că aceeași mână care i-a salvat, i-a și zdrobit în pustie. Dumnezeu nu-Și mai găsea plăcerea în poporul Său. Urmarea a fost că generației aceleia nu i s-a permis să intre în țara Canaan. Dumnezeu se întorsese împotriva lor. Nu este nimic pe această lume de care să ne temem mai mult decât de Dumnezeu. Chiar dacă lumea întregă este de partea noastră, ne luptăm într-o bătălie dinainte pierdută, dacă nu-L avem pe Dumnezeu de partea noastră. Dar un om cu Dumnezeu, înseamnă victorie și putere mai mare decât lumea întregă. Biblia spune: „Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine poate fi împotriva noastră?” Ce bine ar fi, de n-ar exista cuvântul „dacă” în propoziția de mai sus! Ce simplu ar fi, dacă Cuvântul ar spune: „Dumnezeu este de partea noastră: cine poate fi împotriva noastră?”

Dar aici avem un semn al întrebării: Este Dumnezeu de partea noastră?. Și această întrebare trebuie să ne-o punem: Este El oare de partea noastră? Dacă ne gândim bine, este o întrebare inevitabilă.

Privind la unii creștini, ne îndoim că Dumnezeu este de partea lor. Experiența mea arată că dacă în viața unui creștin există trufie, Dumnezeu îi stă împotriva. Așa a fost și în cazul meu. În clipa în care mi-am dat seama de acest adevăr, m-am rugat și am strigat: „Doamne, eu gândeam mereu că diavolul este împotriva mea, dar acum văd că Tu îmi stai împotriva, în acest caz nu mai este nici o speranță pentru mine! Dacă împotriva mea ar fi doar diavolul, aș putea, prin harul Tău, să-l birui. Dar dacă Tu mi te împotrivești, eu sunt pierdut!”

M-am simțit de parcă Dumnezeu m-ar fi luat în moara Sa și iată că nu începea să mă macine de la picioare în sus, ci tocmai de la cap, punându-și degetul pe rană: trufia. Să nu uităm acest lucru niciodată! Unde se găsește trufie, Dumnezeu se opune atât lucrării și locului, cât și persoanei. El ne-a spus fără ocolișuri, că se opune celui trufaș.

Dar aceasta a fost doar începutul. Duhul Sfânt mi-a descoperit un păcat după altul. El făcuse exact așa cum făgăduise Domnul Isus în Ioan 16,7 spunând: „Vă este de folos să mă duc, căci dacă nu mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi.” Am putea avea impresia că Cuvântul expune aici lucrurile într-un mod cu totul fals. Citim că dacă vine Mângâietorul, El ne va călăuzi în tot adevărul. El va deschide ochii lumii asupra păcatului, dreptății și judecății. Fiind vorba aici de Mângâietorul care are să vină, noi așteptăm ca El să ne mângâie. Dar a ne deschide ochii ca să ne vedem păcatele, este oare mângâiere? Dimpotrivă, atunci începe să ne fie incomod!

Cu ani în urmă m-a întreat mirat un predicator:

„In predicile tale, tu tratezi problema păcatului?”
Atunci am răspuns:

„Imi pare rău, dar experiența mea este că nu pot să vorbesc despre altceva decât despre păcat.” El mi-a răspuns:

„Eu nu pot să predic despre păcat, întrucât, de fiecare dată când ating acest subiect, observ că oamenii încep să se miște nemulțumiți în băncile lor.”

În ce scop a coborât Isus pe acest pământ? Ce înseamnă numele Isus? El a venit cu un scop: ca să ne mântuie de păcat. Semnificația numelui Isus este: „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Mat. 1,21). Pentru ce a murit Isus pe cruce? Pentru ce Și-a vărsat sângele? Oare nu pentru a ne duce păcatele pe cruce și pentru a termina odată cu păcatul? El a fost făcut pentru noi păcat. El a murit în locul nostru pentru a ne mântui de păcat.

A fost dureros pentru ucenici când Domnul Isus le-a spus că-i va părăsi, căci părtășia cu El însemna pentru ei cerul pe pământ. Ne putem oare imagina ceva mai frumos decât să-L avem pe Isus în mijlocul nostru, să-L vedem, să-L auzim și să-l împărtășim Lui toate problemele? Dar există ceva și mai bun! Isus spune: „Dacă nu mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni !a voi. Dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” Când va veni El, va deschide lumii ochii, ca să-și vadă păcatul. Noi repede suntem de acord:

„Bineînțeles că va deschide lumii ochii, dar nu nouă, creștinilor!” De câte ori nu îi criticăm pe politicieni pentru declarațiile lor cu dublu înțeles! Dar poate noi, creștinii, putem fi uneori mai răi decât ei. Dacă Biblia spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”- o raportăm la noi înșine: „Dumnezeu mă iubește pe mine!” Dar dacă El pedepsește lumea, atunci considerăm că El îi pedepsește pe alții, nu pe noi. Această interpretare este

greșită. Să ne amintim de spusele lui Petru, după care, judecata începe în casa lui Dumnezeu, lată deci, locul începutului! Acolo dovedește El oamenii vinovați în ce privește păcatul. Dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează, atunci El lucrează cu siguranță așa cum a arătat-o Isus.

Nu este adevărat că Duhul lui Dumnezeu îi pune pe oameni în primul rând în starea de a-L putea lăuda și slăvi. Este absurd! În felul acesta, lucrurile ar fi răsucite, carul ar fi pus înaintea boilor. Mulți oameni cred că la atingerea Duhului Sfânt vor fi cuprinși de bucurie. Nu este așa! Să nu strâmbăm Cuvântul lui Dumnezeu!

Primul lucru pe care îl face Duhul Sfânt atunci când intră în viața unui om, este că îl convinge pe acesta de păcatele sale. Omul este zdrobit și plânge din pricina păcatului său. Atunci pe fața lui nu se citește fericire, ci se văd lacrimi în loc de zâmbete, pentru că Duhul Sfânt lucrează.

Multe pocăințe nu sunt autentice și nu pot fi numite naștere din nou prin Duhul Sfânt. Există creștini care nu știu ce înseamnă a fi dovedit vinovat de păcat, își pui întrebarea dacă acești oameni au venit vreodată în contact cu Duhul Sfânt. De aceea, să luăm aminte la ce spune Isus. Când vine Mângâietorul la noi, acesta ne va deschide ochii față de păcatele noastre. Și aceasta numai bucurie nu va fi, atâta timp cât nu vom fugi la cruce, unde păcatele noastre pot fi spălate. Apoi va intra bucuria în inimile noastre. Căci pe Isus nu-L putem iubi, dacă nu știm ce înseamnă să fii iertat de păcate. Cu cât mai temeinică este recunoașterea păcatului, cu atât este mai mare dragostea pentru Isus, căci: „Cui i se iartă mult, acela iubește mult.” Acei oameni îl iubesc cel mai mult, la care întristarea după voia lui Dumnezeu este cea mai adâncă. Aceștia nu numai că vorbesc despre dragostea lor pentru Domnul Isus, ci îl și iubesc prin tot

comportamentul lor. Ei îi păzesc poruncile, ei cred în El precum spune Scriptura, ei trăiesc o viață în sfințenie și dreptate.

Țin bine minte o altă întâmplare, într-o zi am ajuns la adunare pe când se cânta deja. Nu mai aveam timp să mă schimb. Atunci mi-a trecut un gând prin cap: „Ce vor zice oamenii, dacă voi sta fără cravată, cu cămașa deschiată la gât, fără costum potrivit și cu Biblia în mână, în fața adunării? Ce vor gândi despre mine?”

Toate acestea m-au făcut să mă gândesc la proorocul Ilie, la felul cum a stat el înaintea regelui Ahab, cel căruia nelegiuita soție, îi domina în mod vizibil viața. Regina, femeie cu siguranță atrăgătoare, îmbrăcată, împodobită, poate machiată ispititor, impresiona oamenii din jurul ei, dar trăia o viață destrăbălată. Dumnezeu a dezvăluit lumii întregi, odată pentru totdeauna, sfârșitul unei asemenea femei, căci până la urmă au mâncat-o câinii. Când proorocul s-a înfățișat înaintea acestui rege, a spus: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt!” Să ne uităm mai îndeaproape la cele spuse mai sus! Am stat noi oare deja în fața unui rege, a unui președinte sau a unui ministru? Dacă acest lucru s-ar întâmpla, ce am simți atunci? Ilie trebuia să se înfățișeze înaintea unui rege care-l considera dușman. Ilie se afla în fața unui dictator, a unui om care nu se teme de nimic și care ucidea pe cine voia și blestema pe cine voia. Și totuși, Ilie a putut spune: „Împărate, eu stau înaintea Dumnezeului lui Israel!” Proorocul era conștient de prezența lui Dumnezeu chiar și înaintea acestui puternic rege de pe pământ.

Despre mine eu nu puteam spune același lucru. Eu depindeam de părerea oamenilor și nu-mi păsa de ce spunea Dumnezeu, ci, pentru mine atunci conta mai mult:

„Ce va gândi persoana cutare despre mine?" Când stăteam în fața adunării, stăteam înaintea oamenilor și nu în fața lui Dumnezeu. Dansam după cum fluierau ei! În clipa în care mi-am dat seama și de această situație, am avut senzația că mi se frânge inima!

Il iubesc pe proorocul Ilie și tare aș dori să existe mai mulți oameni ca el, care, dacă se roagă „cu fața între genunchi", rugăciunea lor nu rămâne fără rezultat, ci se petrec lucruri și schimbări mari. Ilie s-a rugat să nu plouă - și n-a plouat. El a fost un om care a salvat un popor întreg, un om pe care îl folosea Dumnezeu să închidă cerurile. Trei ani și jumătate nu a plouat. Apoi, Ilie și-a luat din nou fața între genunchi și s-a rugat. După ce s-a rugat a șaptea oară a zis: „Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om." Și ploaia pentru care s-a rugat, a venit, Ilie a fost un om care, prin rugăciune, putea coborî focul lui Dumnezeu din cer. îl iubeam nespus pe Ilie, iar inima-mi striga: „Ca el vreau să fiu și eu!" Epistola lui Iacov spune: „Ilie era un om „supus aceluiași slăbiciuni ca și noi" (5,17). Dar ce om a fost el? Un om cu autoritate divină și nu ca un balon de săpun ce sclipește în soare și apoi plesnește. Nu, Ilie a fost un om care știa să se roage! Biserica primară se ruga, și locul unde erau adunați se cutremura. A existat în creștinism vreodată un timp în care să se fi rugat oamenii mai mult decât astăzi? Pretutindeni, ore de rugăciune! Și în pofida tuturor rugăciunilor, locul nu se mișcă, ci dimpotrivă, el ne zguduie pe noi. „Locul" zguduie și transformă creștinismul în așa fel, încât ne întrebăm sincer: „Ce se va alege de noi, creștinii?" Dacă examinăm situația aceasta în lumina lui Dumnezeu, putem înțelege starea noastră și doar astfel descoperim adevărul despre noi.

Gândindu-mă, pe atunci, la proorocul Ilie, parcă m-a pătruns un fulger. Mă rugam: „Doamne, iartă-mă, îndură-

te de mine!" Apoi, Dumnezeu mi-a adus aminte de cuvintele apostolului Pavel: „Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos!” (Gal. 1,10). Dar eu, ce am spus zuluşilor timp de doisprezece ani? „Iată, vin la voi ca slujitor al lui Isus Hristos şi vă predic Evanghelia”. Şi acum, iată-mă supus unui test şi cercetat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cunoşteam şi textul în care Pavel spune despre sine: „...nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”, (1 Cor. 9,27). Ştiam prea bine că această posibilitate există, în toţi aceşti ani am fost un predicator al Evangheliei, dar în ochii Domnului, un lepădat. Toate acestea m-au făcut să ajung în starea de zdrobire interioară dată de cercetarea Duhului Sfânt.

La un moment dat am avut o viziune. Eu nu sunt un om care-şi pune credinţa în viziuni şi vise, dar ceea ce am văzut, nu voi uita niciodată. Dacă aş fi un pictor, astăzi încă aş putea picta cele văzute atunci. Mă vedeam într-un templu hinduist împodobit cu tot felul de idoli. Eu însumi, intrând în acest templu, mă închinam primului idol, cu faţa până la pământ. Apoi mă ridicam şi mergeam la următorul idol, închinându-mă şi lui cu fruntea lipită de pământ, apoi la fel şi celui de al treilea. Brusc m-am trezit înspăimântat şi am strigat: „Doamne, doisprezece ani am predicat zulisilor: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. Să nu aveţi alţi Dumnezei afară de mine. Să nu vă faceţi chip cioplit, nici vreo înfăţişare...» Şi acum sunt eu predicatorul acela, care se roagă la idoli?”

Intr-adevăr, Dumnezeu mi-a arătat, în felul acesta, că am fost un închinător la idoli. Am intrat plângând în sala de adunare, unde urma să țin slujba religioasă. Dar nu reuşeam să predic, ci cu greu am putut spune doar: „Să îngenunchiem şi să ne rugăm”. Plângeam neîncetat şi

exclamam-. „Doamne, îndură-te de mine, păcătosul!”.

Acesta a fost începutul trezirii. Dumnezeu m-a luat în moara Sa, iar moara Sa macină încet și fin! Cine nu a avut încă o asemenea experiență, nu știe despre ce este vorba, dacă se vorbește despre „moara lui Dumnezeu”, în această situație, am uitat complet că timp de doisprezece ani am fost un predicator al Evangheliei. Am uitat studiile pe care le făcusem, am uitat că m-am considerat un copil al Lui Dumnezeu. Mă rugam precum păcătosul în templu, care se lovea cu pumnul în piept.

Tocmai era Crăciunul, când a început trezirea, în familia noastră eram cinci frați și o soră. Crăciunul, pentru noi, era o minunată sărbătoare. Cu multe zile înainte, începeam să cântăm frumoasele colinde. De data aceasta însă era altfel. Uitasem de Crăciun. N-aveam pomul de iarnă împodobit, nici un fel de sentimente de Crăciun, nici o cântare de Crăciun. Unul din membrii bisericii a venit la mine, să mă întrebe: „Frate, tu nu știi că e Crăciunul?” Predicaseam despre un text cu totul diferit, așa de mult îmi umpluse Dumnezeu gândurile și inima și era ocupat cu mine.

Fusesem atât de orb, de împietrit și surd, încât Domnul a trebuit să mă ia de guler și să mă vâre pretutindeni cu nasul, într-o zi m-am dus la adunare și mi-am dat seama că eram nebărbierit. Astăzi, așa ceva nu mai este atât de grav, căci mulți se plimbă nebărbierii. Dar noi mai eram încă educați în așa fel, încât era o rușine să apari în public nebărbierit. La aceste lucruri mă gândeam în drum spre biserică: „Ce vor gândi oamenii despre mine?” Și din nou m-a izbit Cuvântul lui Dumnezeu. „Prin Isus Hristos, lumea este răstignită față de mine, iar eu sunt răstignit față de lume.” (Gal. 6, 14). „Doamne Isuse”, m-am rugat în cuget, „Tu ai spus: «Cine crede în Mine, precum spune Scriptura...» Dar, Doamne,

eu acest lucru nu-l fac! Nu sunt nicidecum răstignit față de lume ca Pavel. Potrivit Cuvântului Tău, ar trebui să fiu mort față de lume și față de păcat!"

Vedeți, în vremuri de trezire, Cuvântul lui Dumnezeu devine viu, el ne izbește și ne străpunge. Nu mai suntem ca o rață care trece prin apă și nu se udă, nici ca o piatră care pe dinăuntru rămâne uscată, cu toate că se află în apa râului. Cuvântul lui Dumnezeu este ca un ciocan care sparge stâncile! Cât de conștient am fost deodată că nu păgânii stau în calea unei treziri! Și nu mai puteam decât să exclam: „Doamne, aici este un singur om care oprește lucrarea Ta: acela sunt eu! Te rog, iartă-mă!"

Iată o întâmplare legată de începutul trezirii, într-o zi stăteam sub un smochin sălbatic. Se aflau pe acolo și câțiva negri care se uitau la mine. „Se poate bine vedea că el este un bețiv, dar se pare că nu-i din soiul celor răi", spuneau ei. Nu știam cum arătam, dar era clar că aceiași oameni, pe care altădată eu i-am disprețuit, mă disprețuiau acum ei pe mine, căci „Dumnezeu îi smerește pe cei trufași". El mi-a amintit ce ne-a spus nouă, albilor, premierul Dr. Verwoerd, atunci când a vorbit despre negrii Bantu: „Trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine". Mă gândeam pe atunci: „Ușor de zis, greu de realizat"! Și acum, după atâția ani, Dumnezeu folosea cuvintele fostului premier pentru a-mi spune: „Erlo, nu Dr. Werwoerd te întreabă, ci împăratul împăraților: îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși?" Am ridicat privirea spre zuluși și i-am răspuns Domnului: „De fapt, îi iubesc. La urma urmei, pentru ei m-am sacrificat. Dar dacă sunt cinstit, trebuie să recunosc că nu-i iubesc chiar ca pe mine însumi." „Dacă vrei să ai trezire, atunci lucrurile trebuie să se petreacă după Cuvântul Meu, iar tu va trebui să crezi precum spune Scriptura să-1 iubești pe

aproapele tău ca pe tine însuși, îi iubești tu pe zuluși ca pe tine însuși?" Aceasta a fost întrebarea lui Dumnezeu, în inima mea. Nu puteam decât să răspund: „Nu, Doamne, nu pot îmi pare rău, e prea mult." Dar Domnul nu a cedat și mi-a spus: „Cel mai mare să se facă cel mai mic. Primul să fie ultimul, iar cel important să fie slujitorul tuturor." „Doamne, iartă-mă dar nu mai pot continua să merg împreună cu Tine pe această cale. îmi imaginez că trece pe aici un negru cu o valiză, iar eu sunt nevoit să-i spun: «Lasă-mă pe mine să-ți duc valiza!» Imposibil, nu pot să fac așa ceva! Iartă-mă, Doamne, dar asta nu se poate!" Începeam să transpir. Mă trezeam noaptea, scâldat în sudoare, din pricina acestei lupte. Negociam cu Dumnezeu și exclamam: „Doamne, trimite-mă altundeva, trimite-mă pe o insulă depărtată sau într-o altă țară, dar aici, în Africa de Sud, ceea ci îmi ceri e imposibil. Ce-mi vor spune părinții, ce-mi va spune familia, ce-mi vor spune frații? Doamne, sunt gata să fac orice. Dar nu-mi cere să fiu slujitorul celor mai umili; semenilor mei, albilor, da, dar zulușilor, nu! Aceasta nu pot s-o fac!"

În tot acest timp, Domnul parcă îmi spunea: „Bine, nu vreau să te silesc. Tu M-ai rugat pentru o trezire. Voi ați vrut să Mă aveți în mijlocul vostru. Dar dacă vin, vin ca împărat, iar ultimul cuvânt îmi aparține Mie". Mă suceam și mă zvârcoleam, încercând să-L evit și să mă opun Domnului. Dar Dumnezeu n-a cedat. Făcea în continuare presiuni și nu mă slăbea din strânsoare: „Ceea ce i-ai făcut unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai mei, Mie mi-ai făcut"!

În Ziua Judecății, Domnul va pune în fața noastră pe cea mai neînsemnată persoană și va măsura raportul nostru cu Dumnezeu prin modul în care ne-am purtat cu aceasta. Aici putem testa iubirea noastră față de Dumnezeu. Să luăm în discuție, spre exemplu, pe cel mai

mărunt om pe care îl știm. Să măsurăm iubirea pe care o resimțim pentru acest om! Nu ne vom putea apropia de Isus cu nici o fracțiune mai mult decât în măsura iubirii față de acest om neînsemnat. Așa va judeca Isus. Cred că Ziua Judecării va fi o zi de groază pentru mulți. Să dea Dumnezeu să ne îngrozim de pe acum! Uneori e bine ca omul să fie supus unui șoc, el începe atunci să vadă mai limpede. „Ce ați făcut celui mai neînsemnat om...” spune Isus, iar nu, „...cum l-ați tratat pe cel mai mare și mai însemnat”. Măsura iubirii noastre pentru Domnul este cea pe care o avem pentru cel mai mic și cel mai disprețuit om care crede în El. Se poate înțelege acum, de ce m-am cutremurat până-n străfundul sufletului și m-am simțit ca unul trecut prin moara lui Dumnezeu! Era o luptă grea, ce mă făcea să strig: „Doamne, nu sunt în stare să duc o asemenea viață, e împotriva firii mele, pur și simplu nu pot! O să-mi pierd viața!” Dar răspunsul lui Dumnezeu a pătruns foarte clar în inimă: „Până ce nu-ți vei pierde viața, nici nu o vei dobândi! Cel ce-și pierde viața din pricina Mea, o va găsi!”

Noi ne luptăm pentru viața noastră, ne luptăm pentru existența noastră. Dar Dumnezeu cel din ceruri este acela care ne-o îngreunează. Uneori ni se pare că fără El, ne-am descurca mai bine decât cu El. Dar există un Dumnezeu Atotputernic, care spune: „Ce semănați, aceea veți culege”. E adevărat, semănăm și recoltăm însutit. De aceea, ce facem altora, ni se va întâmpla și nouă, dar de o sută de ori mai rău sau de sute de ori mai bine, pentru că există un Dumnezeu în cer. Fără El ar fi mult mai ușor, dar El ni le îngreunează pe toate. Dar dacă îl lăsăm pe El să fie stăpân în viața noastră și ne smerim, lucrurile se schimbă. Ce înseamnă aceasta? Aceasta nu înseamnă că ni-L facem stăpân, dacă spunem doar cu gura: „Doamne Isuse, Tu ești Domnul!” A-L lăsa pe El să

fie Domn, înseamnă ca viața noastră și Cuvântul Său să coincidă, să credem precum spune Scriptura și să-l fim Lui ascultători.

Intr-o bună zi ajunsesem până acolo, încât m-am rugat: „Doamne, nu mai pot!” - „Erlo, nu te-ai rugat tu pentru o trezire? Și acum spui că nu poți? Prea bine, atunci las-o baltă! Atunci Eu nu vin la voi. Dar tu ai fost acela care M-a rugat: «Coboară, Doamne!» Și-acum, Eu cobor și vreau să încep, dar Eu încep în casa Mea, nicidecum la cei de afară!”

Putem înțelege acum, de ce atâția oameni se roagă pentru o trezire, și atât de puțini o trăiesc? De ce este așa? Motivul este că la unii evlavioși nu este nimic altceva decât un joc de cuvinte, atunci când se roagă pentru o trezire. Dacă vine o trezire, ei se-mpotrivesc și devin dușmanii trezirii. Căutând cauza reală, experiența ne învață următoarele: dacă cineva se opune lucrării Duhului lui Dumnezeu, este pentru că în viața sa se găsește păcat - și adesea acest păcat este curvia! Există multă murdărie, chiar și în viața așa-numitor copii ai Lui Dumnezeu. De aceea, Scriptura ne învață că judecata începe din casa lui Dumnezeu, adică în biserica Sa.

Atât de multe lucruri erau în viața mea de care Domnul s-a ocupat ca să le înlăture, încât nu le pot înșira pe toate. Tot mereu am încercat să negociez cu Dumnezeu, să-l fac prescripții, cum ar trebui să lucreze în mijlocul nostru, pe cât se poate după închipuirile noastre. Dar Dumnezeu a răspuns așa: „Sunt eu oare elevul vostru? Eu sunt Dumnezeu și lucrez cum vreau Eu! Tu nu mă poți înghesui într-o schemă. Atâta vreme cât nu admiți această situație, nu te aștepta să vin la voi, căci eu sunt Stăpânul tuturor stăpânilor, și în afară de Mine nu există alt Dumnezeu! Eu nu am nevoie de nici un sfătuitor, care să-Mi spună cum să procedez”!

Acesta a fost un mare obstacol pentru mine și am luptat până în clipa în care am putut spune: „Bine Doamne, sunt de acord. Lucrează după voia Ta!” Totuși, mai eram îngrijorat că ceva o să-mi scape de sub control. Dar Domnul este un Dumnezeu al ordinii. Atâta vreme cât deține El controlul, nimic nu poate scăpa de sub control.

În același timp, Dumnezeu a lucrat, fără știrea mea și în biserică. El a început să-i convingă pe oameni de păcatele lor. Unul mergea la altul să-și ceară iertare. Bărbatul se împăca cu soția, femeia cu soțul. Copiii își cereau iertare de la părinți, prietenii de la prieteni: „Te-am vorbit de rău, te rog să mă ierți!” — „Iartă-mă pentru amărăciunea din inima mea!” - „Am vorbit defavorabil despre tine în absența ta; trebuia să stau de vorbă cu tine!” Căci Domnul Isus ne învață: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur!” (Matei 18, 15). Dacă însă nu procedăm așa, ci bârfim pe cineva în absență, vom merita focul iadului. Să nu spună nimeni că este mântuit, dacă nu este mântuit și de limba sa ascuțită, „acest rău care nu se poate înfrâna, plină de o otravă de moarte, aprinsă de focul gheenei!”

Zulușii care până acum mă numiseră „Mfundisi”, îmi ziceau dintr-o dată „Baba” (Părinte), în mod obișnuit, un zulu nu face așa ceva, doar semenilor săi le spune „Baba”. Mă întrebam: „Din ce cauză, oare, au început ei să-mi zică părinte?” Nu știau nimic din ceea ce s-a petrecut între mine și Dumnezeu. Deodată au început să mă trateze cu mai mare respect, punându-și chiar viața-n joc pentru mine. Situația avea, probabil, de a face cu aceea că - exprimat în termeni spirituali - îmi pierdusem viața în clipa în care am capitulat înaintea lui Dumnezeu. Eu pot să confirm că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul: „Cine-și pierde viața o va câștiga.” Aceasta se

adevereste și în privința vieții fizice. Unii oameni mă sfătuiau deja: „Tu trebuie să fugi. N-am vrea să fii omorât de comuniști sau de spioni". Se poate ușor întâmpla ca să fiu primul a cărui viață va fi luată. Și totuși, rămân la mărturisirea mea: „Cine-și pierde viața, acela o va câștiga!" Pentru mine ar fi coroana vieții mele, dacă ar fi să mor în felul acesta. Fapta cea mai mare pe care pot eu s-o fac pentru Domnul și învățătorul meu este ca sângele meu să fie vărsat, ca mic semn de recunoștință față de Cel ce și-a vărsat ultima picătură de sânge pentru mine.

LUCRAREA DUHULUI SFANT

A venit ziua în care Dumnezeu a despiciat cerul și S-a pogorât pe când eram adunați. Dintr-o dată am auzit zgomotul unui vânt puternic. Pot doar aluziv să descriu ceea ce s-a întâmplat și am să încerc s-o explic printr-un exemplu. A fost ca și cum aerul comprimat ar scăpa dintr-o pompă de aer sub presiune. Această comparație nu poate să exprime îndeajuns ce a fost de fapt. Părea că acest vânt l-a cuprins pe fiecare din noi. Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât și nimeni nu trebuia să-i explice celuilalt: „Iată, Dumnezeu este în mijlocul nostru.” Fiecare, fără a spune un cuvânt, era conștient de prezența lui Dumnezeu, în ceea ce mă privește, nu puteam decât să mă aplec și să mă închin în fața Dumnezeului cerurilor.

Ce s-a întâmplat mai departe? Duhul lui Dumnezeu a venit peste întreaga împrejurime și El i-a adus pe oameni în acel loc.

Întâi a venit o vrăjitoare care locuia la 7 km distanță și conducea o școală de vrăjitoare. Dumnezeu a început deci cu fortăreața cea mai puternică a Satanei. Așa cum a spus Isaia, „munții se topeau precum clocotea apa fierbinte în dogoarea focului. Focul ardea ca vreascurile uscate”. Când am întrebat-o pe vrăjitoare ce căuta acolo, ea a răspuns: „Am nevoie de Isus. Poate El să mă mântuie? Sunt legată cu lanțurile iadului. Poți să rupi aceste lanțuri?”

Nu-mi venea să-mi cred ochilor și urechilor. Timp de doisprezece ani am încercat zadarnic -uneori săptămâni în șir - să-i întorc pe vrăjitori la Dumnezeu. De fiecare dată, aceștia îmi declarau că puterile lor ar fi un dar de la Dumnezeu. Și acum vine ca din senin această vrăjitoare și-mi declară că s-a săturat de viața pe care o duce și că e

legată cu lanțurile în tunicului.

„Cine a vorbit cu tine?” am întrebat-o.

„Nimeni”, a fost răspunsul.

„Cine ți-a predicat?”

„Nimeni!”

„Cine te-a invitat?”

„Nimeni!”

„Dar eu acest lucru nu îl înțeleg! De unde vii? Ce s-a întâmplat?”

„De ce mă întrebi toate aceste lucruri? Nu-mi mai risipi timpul! Dacă Isus nu mă mântuie acum, eu astăzi am să mor și voi merge în iad!”

Așa ceva eu încă nu mai trăisem. Am continuat cu întrebările:

„Ești pregătită să-ți deschizi inima Domnului Isus și să-L primești în viața ta?”

„Sunt pregătită să fac orice.”

„Ești tu, de asemenea, de acord să-ți mărturisești păcatele?”

„Da!”

După ce a făcut-o, a cerut: „Roagă-te pentru mine, ca Isus să mă elibereze de aceste duhuri rele.” Apoi ea a numit duhurile pe nume: Mzeezrus, Mteeges, Mtowos - acestea nu sunt doar închipuiri. Dacă, de pildă, o persoană e posedată de duhul Mzeezrus, ea poate vorbi în limbi străine, pe care nu le-a auzit și nu le-a învățat niciodată.

Nu știam cum trebuie să mă rog pentru o vrăjitoare, încercasem s-o fac odată când a venit la mine un om posedat; am poruncit acelor puteri, în Numele lui Isus, să iasă din om. Rezultatul a fost că am devenit bațjocura dracilor! Pe atunci eu nu înțelegeam de ce. Se relatează în Faptele Apostolilor că au luat batistele apostolului Pavel și le-au pus pe posedați - și duhurile rele au dispărut. Iar

eu am fost făcut de rușine și am ajuns de râsul demonilor. Și iarăși am ajuns în situația, să mă rog pentru o vrăjitoare. Am adunat încă cinci sau șase colaboratori și am așezat femeia în mijloc. Era o analfabetă. Locuia în partea interioară a țării și nu lucrase niciodată pentru europeni sau pentru sud-africani, care vorbesc engleza. Ne-am așezat în jurul ei pe scaune și am început să cântăm o cântare de Paști care conținea cuvintele: El a înviat - El este atotputernicul învingător - El a învins pe diavol - El a învins păcatul și moartea - Noi nu mai trebuie să ne temem - El a plătit prețul răscumpărării noastre cu propriul Său sânge!

Pe când repetam acest cântec, femeia a sărit ca arsă de pe scaunul ei, apoi a căzut în genunchi și pe mâini și se zvârcolea ca un animal sălbatic. Arăta ca un tigru ce se pregătea să sară pe victima sa. Ochiul ei avea o expresie inimaginabil de înspăimântătoare. Unul din colaboratori, cuprins de spaimă, a fugit din încăperea. A trebuit să-l readucem și să-l liniștim. Nouă nu trebuie să ne fie frică căci Isus a frânt puterea lui Satan. Apoi femeia a vorbit cu noi în limba engleză pe care n-o învățase niciodată. Deodată au lătrat mulți câini din ea. Lătratul a fost auzit și de oamenii de afară. Fratele meu avea un dulău care a venit în goană de departe și a sărit spre fereastră ca să-i vadă pe ceilalți câini. Se poate ușor să imiți lătratul unui câine, dar nicidecum al unei haite întrgi. După ce a terminat cu lătratul, din femeie au grohăit mulți porci. Apoi am poruncit forțelor întunericului în Numele lui Isus, care este mai presus de orice Nume, să iasă din femeie.

„Noi suntem 300 de războinici tari și nu vom părăsi această persoană!”, au strigat din gura femeii. Aici nu a vorbit o femeie! Noi ne-am rugat: „Doamne, lucrează Tu și eliberează pe acest om!” Deodată, demonii au spus

ceva remarcabil: „Știam până acum de Dumnezeu Tatăl și de Dumnezeu Fiul, dar de când a venit Duhul Sfânt, noi ardem. Focul Său ne este prea fierbinte!" Mi-am adus aminte de textul biblic: „...nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu" (Zaharia 4, 6). în Efeseni 6, 12, citim: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești". Ani de zile acest text mi-a fost o taină. Cum te poți lupta cu aceste duhuri? Acum mi-este clar că nu era vorba de o luptă a cărnii împotriva duhului, ci de Duhul lui Dumnezeu care luptă împotriva duhurilor rele.

Atunci prima sută de demoni au părăsit femeia cu mari țipete și gălăgie, apoi a doua sută și la urmă a treia sută.

Până în acest moment, fața femeii avuse o expresie înfricoșătoare, întunecată. Dar în momentul în care demonii o părăsiseră, fața ei s-a schimbat brusc. Arăta ca un înger care a trăit în prezența Domnului și Mântuitorului nostru. Cu o strălucire cerească pe față și în ochi, a exclamat: „Ce minunat, Isus m-a eliberat! Isus a sfărâmat aceste lanțuri ale iadului!"

După vrăjitoare au venit vrăjitorii, apoi posedății, unul după altul, zi de zi. Două, trei luni, aproape că nu apucam să dormim. Eram ocupați ziua și noaptea. Uneori n-aveam timp nici să mâncăm sau să ne schimbăm. Duhul lui Dumnezeu mergea din casă în casă și aducea oamenii. L-am întrebat pe fiecare în parte:

„Cine te-a adus aici?"

„Nimeni."

„Cum ai aflat că suntem aici? Cine te-a invitat?"

„Nimeni."

Mereu același răspuns, mereu aceeași poveste: „Noi

nu putem explica, dar trebuie să fi fost Dumnezeu. O putere din noi ne-a împins să venim aici. Nu mai putem dormi, nu ne mai găsim liniștea, noi nu mai vedem decât păcatele noastre!"

Era ca și cum ar fi căzut zidurile Ierihonului. Posedații își denunțau demonii cu numele și cu numărul. Multe s-au petrecut în zilele acelea, lucruri despre care astăzi nu îndrăznim să vorbim, căci oamenii nu le-ar înțelege. Li s-ar părea basme. Dar între cer și pământ există mult mai multe decât poate cuprinde mintea omului. Pentru a înțelege astfel de lucruri trebuie mai întâi să câștigi propria experiență, trăindu-le.

Și oamenii veneau în continuare. Indiferent în ce zi din săptămână, sau la ce oră din zi ieșeam înaintea casei, găseam o sută, poate chiar două sute de inși așteptând afară. Păcătoși înrăiți plâneau precum copiii mici.

„Ce-i cu voi?" îi întrebam.

„Suntem păcătoși!"

Duhul lui Dumnezeu le-a dovedit vinovăția cu privire la păcatele lor, le-a arătat dreptatea lui Dumnezeu și le-a descoperit nedreptatea lor. Părea să fi sosit Ziua Judecării.

Mi-amintesc de un negru zulu păgân și crud, originar din Singa. El ședea într-o încăpere plângând ca și când ar fi fost bătut cu parul, întrucât omul zbiera atât de tare, am intrat în încăpere să văd ce se petrece.

„Ce-i cu tine?"

„Intre mine și iad nu mai este decât un centimetru și mă prăbușesc în el," striga omul.

În aceeași situație erau toți cei pe care Dumnezeu îi aducea la noi, încât ne vedem constrânși să-i asigurăm că sângele lui Isus poate să le spele toate păcatele.

„Asta o puteți spune voi, care nu știți cât de îngrozitor am păcătuit!", răspundeau ei.

Cercetarea a fost atât de profundă, încât unii din ei nu puteau concepe că Isus i-ar putea ierta. Nu le era suficientă o mărturisire generală. Fiecare simțea nevoia să-și enumere păcatele pe nume, unul câte unul. Abia atunci, această noapte a fost străpunsă de lumină, și ei au reușit să înțeleagă iertarea. Fețele lor străluceau ca cele ale îngerilor. Veneau plângând și ne părăseau fericiți. Viața lor se schimba, toate se făceau noi! Femeia venea acasă, iar bărbatul o întreba mirat: „Ce s-a întâmplat cu tine? Tu ai devenit alt om. Până acum purtai tu pantalonii în casă și ultimul cuvânt era al tău. Acum, dintr-o dată reușești să te supui!”

Era un bărbat care își conducea casa cu bâta. Nu se purta ca un om, ci ca un animal sălbatic. Schimarea petrecută în viața soției lui era atât de evidentă, încât bărbatul o întreabă: „Ce s-a întâmplat cu tine? Altă dată era scandal dacă veneam acasă băut. Acum stai liniștită.” în loc să-și ia bărbatul la rost, ca de obicei, femeia era acum prietenoasă, aducea apă caldă, îi spăla picioarele și-i pregătea patul. Această schimbare, omul n-o putea înțelege. „Ce s-o fi întâmplat, cum a devenit posibil așa ceva? Altădată te înfuriai, iar acum nu scoți o vorbă. Iar eu mă simt ca un rege! Ai fost cumva pe la creștinii din Mapumulo și te-ai făcut creștină? L-ai acceptat pe Dumnezeu albilor?” Apoi a adăugat: „Dacă Dumnezeul albilor a reușit să te îmblânzească, ceea ce mie nu mi-a reușit nici cu bâta, religia asta trebuie să fie ceva bun”!

Cu mulți ani în urmă, un celebru director de circ și îmblânzitor de lei din Africa de Sud a declarat: „Aduceți-mi orice leu și-l voi îmblânzi, dar pe nevastă-mea n-o pot îmblânzi”!

E ușor de imaginat deci, cât de surprins trebuie să fie un bărbat care își găsește soția schimbată. Aceasta a

fost o mărturie atât de puternică pentru Domnul Isus, încât bărbatul a venit și el la noi și s-a pocăit.

Și copiii se pocăiau. Întorși acasă la părinții lor, erau întrebați: „Ce s-a întâmplat cu voi, copii? Până acum, tot timpul v-ați certat. Altădată nu voiati să vă faceți temele de casă, nici să lucrați. Mereu ne contraziceați. Acum însă le faceți pe toate cu bucurie și supunere. Ce s-a întâmplat cu voi? Ați devenit creștini?” Și atunci veneau și părinții să-și predea viața lui Isus.

Domnul își aprinsese focul, iar focul s-a răspândit peste munți și văi, astfel că mii se pocăiau într-o săptămână ba chiar într-o zi. Aceasta s-a întâmplat printre zuluși și xhosași. Lucrarea Domnului nu cunoaște granițe.

Domnul Isus stătea odată, de Ziua corturilor, în mijlocul mulțimii strigând, fără să-I pese că oamenii voiau să-L omoare: „Să vină la Mine toți însetații, să bea! Cine crede în Mine cum spune Scriptura, din inima aceluia vor curge râuri de apă vie”. Domnul să dea, ca fiecare om care se numește creștin să fie un creștin adevărat, precum spune Scriptura. Eu cred că nu e nevoie să ne rugăm pentru o trezire. Trezirea este rezultatul unei vieți trăite zilnic precum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă o înaintare neîntreruptă, într-o strânsă părtășie cu Dumnezeu cel viu. El vrea ca biserica Sa să fie o mireasă curată, în care se poate vedea slava Sa.

SEMNE ȘI MINUNI ÎNSOȚITOARE

Când mulțimile au început să vină și Dumnezeu lucra asupra duhului, sufletului și trupului, s-a repetat ceea ce ne relatează Faptele apostolilor. S-au petrecut semne și minuni. Nu ne-am rugat concret pentru ele. Rugăciunea noastră a fost doar: „Doamne, Tu care ești un Dumnezeu care nu se schimbă, lucrează în mijlocul nostru.” Noi am trăit aceasta și nu putem înțelege că există oameni evlavioși care spun: „Dumnezeu a lucrat în felul acesta doar în secolul întâi, astăzi nu mai lucrează așa.” Noi mărturisim că Dumnezeu este și astăzi același și împărătește pe tronul Său!

Astfel, noi am trăit faptul că bolnavi au fost vindecați, mulți dintre ei chiar fără să ne fi rugat cu ei, ci numai datorită faptului că se aflau în locul acela. Unii au fost vindecați deodată, încă înainte de a fi început adunarea. Alții au fost atinși de Domnul în timpul slujbei. Unii exclamau în primul lor entuziasm: „Noi nu vom mai lua niciodată medicamente. Nu mai avem nevoie de ele!” Trebuia să-i avertizăm la modul cel mai sever să nu făgăduiască așa ceva. Ce ușor e să faci o juruință, doar ca mai târziu s-o încâlci! în stare de sănătate putem spune: „Nu-mi mai trebuie niciodată tablete!” Dar diavolul stă pe-aproape și aude. El va veni cu toate forțele sale din iad și-i va provoca acestui om o durere de cap, făcându-l să ia tablete împotriva acelei dureri. Dar în acel moment, omul, încalcându-și juruința, va păcătui. Dacă Dumnezeu nu ne-a dat o asemenea lege, nu e nevoie s-o instituiam noi. Îi sfătuiam pe acești oameni: „Spuneți mai bine, prin harul lui Dumnezeu, renunțăm la medicamente, dacă starea noastră va rămâne așa cum este acum!

Dar nu faceți vreo făgăduință pe care să nu o puteți ține mai târziu." Există primejdia să făgăduim ceva și încă înainte de a apune soarele, am și uitat. Dar Dumnezeu nu uită. În Ziua Judecării El ne va întreba, iar noi va trebui să dăm socoteală. De aceea spune Scriptura: „Dacă faci o juruință Domnului, Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o împlinești, căci Dumnezeul tău îți va cere socoteală, și te vei face vinovat de un păcat" (Deuteronom, 23, 21).

Eu menționez aceasta doar ca să arăt cum a lucrat Dumnezeu, începând de atunci, zulușii nu mai spuneau despre creștinism că ar fi doar religia albilor. Ei trăiau de acum experiența că Isus Hristos este și Dumnezeu lor.

Imi mai amintesc de un orb, ai cărui ochi s-au deschis dintr-odată. Se plimba încoace și încolo, dădea din cap și exclama tot timpul: „Isus este și Dumnezeul meu! El este într-adevăr Dumnezeul meu!" Bolnavi au fost aduși pe târgi și așezați pe jos. Se întâmpla ca uneori ei să se ridice și să umble, înainte ca adunarea să înceapă.

De multe ori dădeau din cap și declarau: „Nu putem să înțelegem. Noi, păgânii, ne facem creștini, iar creștinii devin iarăși păgâni! Noi ne îmbrăcăm, iar creștinii se dezbracă!" în trecut era greu să deosebești printre albi, o creștină de o necreștină. Azi nu mai e atât de dificil. E suficient să le privești îmbrăcămintea. Unele, într-adevăr, sunt îmbrăcate doar pe jumătate, în cazul păgânilor se poate înțelege așa ceva, căci ei sunt păgâni.

Odată a venit un om cu o tumoare mare, din pricina căreia, de la șold în jos, era paralizat, în jurul său stăteau pe iarbă sute de oameni. Deodată, aceștia au sărit în picioare și s-au deplasat în cealaltă parte fără să spună un cuvânt. „Ce s-a întâmplat?" am întrebat eu. Apropiindu-mă, am înțeles reacția oamenilor. Umflătura omului se spărsese și răspândea o asemenea duhoare că nu puteai sta în apropiere. Conlucrătorii au venit, au curățat terenul

și l-au spălat pe om. După ce au terminat, omul s-a ridicat și a început să umble.

Pot să povestesc doar unele din cele ce s-au întâmplat. Mă aflu în situația lui Ioan care, la sfârșitul Evangheliei sale constată: „Mai sunt și multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris”. Cât despre trezire, s-au scris deja câteva cărți care, se pare că ating doar periferia celor întâmplate. Dumnezeu a făcut mult mai multe și nu se poate scrie totul.

Atunci când Dumnezeu a făcut lucruri atât de neobișnuite printre bolnavi, ne-am amintit de cazul acelei fete care, în pofida rugăciunilor și luptei noastre, nu a fost vindecată. Trecuseră șase ani de atunci. Noi am revenit, rugându-L pe Dumnezeu: „Doamne, ar fi oare posibil s-o mai întâlnim odată pe fată și pe mama ei, dacă mai trăiesc?” Tocmai țineam o slujbă divină în apropiere de New Hanover, când, spre surprinderea noastră, am văzut-o pe bătrâna mamă împreună cu fiica ei, intrând în cort. În seara aceea, Domnul s-a îndurat de bolnavă și a vindecat-o complet.

Se întâmpla adesea ca o persoană care s-a întors la Dumnezeu sau a fost vindecată, să devină o binecuvântare pentru întreaga regiune în care locuia. De obicei, câteva săptămâni mai târziu eram chemați acolo să predicăm Evanghelia. De fiecare dată întâlneam mulți oameni care erau, ca spicele, copti pentru seceriș. Aceasta, datorită unui singur om care s-a pocăit și a transmis focul credinței mai departe.

Odată am fost invitați la o adunare sub cerul liber. Am promis că marți la ora unu vom ține predica. Zulușii nu acordă atâta importanță orei exacte. Dacă predica este anunțată pentru ora unu, se poate veni și la ora două. Noi

ne obișnuiserăm cu aceasta. Dar în ziua aceea am sosit la ora 12,30 și am găsit trei sute până la patru sute de oameni deja adunați. Am întrebat mirați:

„Ați și sosit? De când sunteți adunați?”

„Unii dintre noi au sosit azi-dimineață la ora șase.”

Pe deasupra trebuie luat în considerare că se aflaseră multe ore pe drum și, prin urmare, își părăsiseră casele cu noaptea în cap. Dar setea după Evanghelie era atât de mare, încât sacrificiul acesta nu conta și au fost dispuși să aștepte șase-șapte ore până la începerea predicii. Ne-am hotărât să începem imediat.

Pe atunci, scurtam slujbele la minimum, întrucât s-a dovedit că predicile lungi nu erau necesare. Mai mult chiar, ei știau dinainte și ne spuneau ce aveau de făcut. Era o mare recunoaștere a păcatului și o dorință de mărturisire a păcatelor. M-am dus, de aceea, într-o veche casă țărănească să pregătesc o predică scurtă. Colaboratorilor mei le-am spus: „Înainte de a ne ruga cu ei, vrem să le dăm prilejul să-și pună viața în rânduală și în ordine cu Dumnezeu.”

Aici vreau să adaug un cuvânt despre vindecarea de boli. Ne impuseserăm să nu ne rugăm cu oamenii pentru vindecare înainte ca ei să își fi făcut ordine în viața lor spirituală. Vindecarea de la Domnul începe întotdeauna cu sufletul. Așa ne învață Biblia în Iacov 5, 16:

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați.” Vindecarea sufletului prin urmare, se află pe locul întâi. Dacă cineva se vaită: „Sufăr groaznic din cauza artritei”, sau spune: „Mă doare capul îngrozitor”, atunci îi răspundem acelei persoane: „Bine. Acum ți-ai arătat suferințele fizice, haidem să începem mai întâi cu bolile spirituale! Care este situația din viața ta?”

Sunt oameni care poartă mânie în viața lor. Mânia

este un lucru grav. Dumnezeu nu ne îngăduie să ne rugăm dacă mai există mânie în viața noastră. De aceea, Pavel spune la 1 Timotei 2, 8: „Vreau ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli." E împotriva Cuvântului și a voiei lui Dumnezeu ca un om să se roage, dacă există mânie în viața lui. În această privință, Sfânta Scriptură mai are încă multe de spus. Stă chiar scris că rugăciunea unui om este împiedicată dacă acesta poartă amărăciune față de soția sa. Într-un asemenea caz, rugăciunea sa e zadarnică. Trăim într-o vreme când fiecare se roagă, indiferent dacă viața lui înaintea Domnului este în ordine sau nu. Domnul Isus merge până într-acolo încât spune: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul" (Matei 5, 24. Să ne punem deci întrebarea dacă suntem călcători de Lege sau dacă vrem să-L ascultăm pe Isus.

Dacă oamenii vin la mărturisire, le spunem că suferințele trupești sunt de rangul doi, iar bolile spirituale trebuie tratate mai întâi. Un om bolnav spiritual poate fi iritat, supărăcios, jignit sau împovărat de multe lucruri. Să fii eliberat de aceste boli, este de o mie de ori mai valoros decât să fii vindecat trupește, în vremuri de trezire, acestea nici nu mai trebuie spuse oamenilor. Ei înșiși vin și declară: „Suntem bolnavi, dar nu ne pasă. Nu este important. Roagă-te pentru vindecarea noastră spirituală!" La astfel de adunări s-a întâmplat să nu plece nici măcar o singură persoană care să nu-și fi pus în ordine viața și să nu fi aflat pacea cu Dumnezeu. Uneori soarele apunea și noi trebuia să îndemnăm oamenii să plece acasă. Dar ei se împotriveau zicând: „Ce folos să plecăm acasă! Ar însemna să câștigăm lumea, dar să ne

pierdem sufletul. Vrem să ne împăcăm cu Dumnezeu!" Adeseori oamenii trebuiau să aștepte zile în șir până puteau fi primiți la mărturisire. Dar nu plecau acasă. Așteptau cu răbdare. „Nu putem trăi mai departe în păcat”, îi auzeam spunând. „Vrem să aducem lucrurile la lumină. Avem nevoie de iertarea păcatelor noastre!" Acesta a fost motivul pentru care scurtam predicile pe cât posibil.

Ședeam deci în casa aceea și pregăteam o predică scurtă, când iată că unul din colaboratorii mei a intrat spunând: „Afară se află o femeie hindusă. Insistă să-ți vorbească.” „Acum în nici un caz”, am răspuns. „Acești oameni au așteptat atâta vreme pentru o predică. Să-ți povestească ție ce vrea, iar tu poți să vii să-mi spui!” El s-a întors la femeia hindusă, dar ea era neclintită și nu-i spunea ce avea pe suflet. Colaboratorul a venit din nou la mine să-mi spună că femeia insistă să mă vadă numai pe mine. L-am trimis din nou să-i spună că sunt prea ocupat. Și așa s-au petrecut lucrurile de câteva ori, până când, în sfârșit, am acceptat: „Bine. Am să mă duc la ea. Nu face nimic că nu merge așa cum vreau eu”.

Am găsit femeia însoțită de fiica ei în vârstă de șaisprezece ani. Mi-a povestit următoarele: „O vezi pe fiica mea aici? Ea este bolnavă mintal de la naștere. Probabil că i-a fost lezat creierul. Am fost cu ea la mulți medici. Cu toții mi-au explicat că este un caz nevindecabil. Ea va rămâne așa până la sfârșitul vieții ei. M-am dus în templele hinduse. Dar nici zeii noștri n-au putut s-o ajute. Acum două săptămâni l-am întâlnit pe un negru zulu care mi-a spus: «Du-ți fiica la Mapumulo. Acolo sunt creștini care-L slujesc pe Domnul Isus. Dacă o duci acolo, ei se vor ruga și El o va vindeca pe fiică-ta». Auzind acestea, am exclamat: Iată Dumnezeuul pe care vreau să-L slujesc! In acel moment fiica mea s-a

facut sănătoasă și complet normală. Iat-o! Poți să vorbești cu ea!" Am salutat-o pe fiica femeii hinduse și am discutat cu ea. Era într-adevăr complet normală și a declarat: „De acum înainte vreau să-L slujesc pe Dumnezeuul tău. Zeii noștri au eşuat, dar Dumnezeuul tău m-a vindecat!"

Ar trebui strigat de pe toate înălțimile și vestit în întreaga lume: Nu există un Dumnezeu precum Isus Hristos! Când vor accepta neamurile că nu există alt Domn în afară de El? El este Domn al tuturor stăpânilor, împărat al tuturor împăraților!

Unul din locurile cele mai „fiebinți" din Africa de Sud este zona de la Tugela Ferry. Acolo a avut loc un război de o sută de ani în care au pierit nenumărați oameni. Trezirea s-a răspândit și în această regiune. Am stabilit slujbe divine pentru trei zile: vineri, sâmbătă și duminică. Sălile erau arhipline. După predică, numeroși oameni rămâneau l pentru o convorbire duhovnicească.

Inainte de trezire, invitam mereu pe ascultătorii predicii să vină în fața mea și să-L primească pe Isus. Dar după ce trezirea a început, acest apel s-a dovedit de prisos. Oamenii rămâneau neinvitați pe locuri. Citim despre apostoli că în ziua Cincizecimii nici ei nu au chemat pe nimeni în față. în faptele apostolilor 2, 37 citim că oamenii „au rămas străpunși în inimă" de predica lui Petru și întrebau: „Fraților, ce să facem?" Li s-a spus apoi ce să facă. Eu nu vreau să spun prin aceasta că este greșit să-i chemăm pe oameni în față ca să-L primească pe Isus. Dacă Domnul indică această cale, s-o urmăm! S-ar putea să fie chiar necesară acolo unde nu este trezire.

După una din primele predici în Tugela Ferry, câteva sute de oameni așteptau zicând: „Noi nu putem pleca acasă fără să fi încheiat pace cu Dumnezeu!" Eu eram

foarte obosit și i-am rugat pe colaboratori: „Trebuie neapărat să mă culc și să dorm puțin. Dacă este nevoie de mine, veniți vă rog, în camera mea”. Pe la miezul nopții am fost chemat: Mai sunt câteva sute de oameni care doresc să ne rugăm cu ei pentru vindecare. Eu am întrebat: „Oare acești oameni au fost la mărturisire și și-au pus viața în ordine în fața lui Dumnezeu? Au făcut ceea ce spune Iacov în epistola sa: „Mărturisiți-vă unul altuia păcatele, apoi rugați-vă?” „Da”, mi-a răspuns colaboratorul „am putut sta de vorbă cu fiecare în parte. Dar au rămas încă peste două sute de persoane, care doresc rugăciuni, pentru vindecare!” Nouă ne-a fost clar de îndată că nu se poate face cu fiecare individual. De aceea am hotărât să-i luăm pe grupuri. La atâția oameni, luam de obicei circa doi sau trei la sută din cei care căutau ajutor, alegând cazurile cele mai grave, rugându-ne cu fiecare în parte, iar pe ceilalți îi luam împreună. De data aceasta erau și zece orbi, și colaboratorii întrebau: „N-am putea să ne rugăm special pentru acești orbi?” Am fost de acord. Ca de obicei, am ales o încăpere separată. Dar când să intrăm pe ușă, majoritatea din ei au strigat: „Putem vedea! Suntem vindecați! Înainte să fi fost atinși de o mână de om, Domnul Isus îi atinsese El, atât de prezent a fost cu Puterea Sa. Toți cei zece orbi au devenit văzători.

Mai adaug aici un eveniment deosebit care s-a petrecut în strânsă legătură cu vindecarea celor zece orbi. În fiecare zi de vineri se afla în drum spre Tugela Ferry unul din colaboratorii noștri albi cu camionul său. Mașina era plină de oameni care voiau să participe la slujbele divine. Cu vreo 40-50 km înaintea destinației, el a văzut la marginea drumului o femeie oarbă cu un copil. Cei doi au făcut semn cu mâna ridicată. Șoferul a oprit și i-a întrebat ce vor. Oarba a răspuns: „Pe aici pe undeva

trebuie să fie o adunare creștină. Tare aş vrea să particip și eu. N-ai putea să mă iei și pe mine?" „îmi pare rău", a răspuns colaboratorul, „dar nu mai am loc pentru tine. Camionul este plin până la refuz!" Negri nu înțeleg să nu mai fie un loc în mașină pentru încă o persoană, atâta vreme cât, se pare că mai există un pic de loc liber. Despre o greutate generală admisibilă ei nu știu nimic și nici nu le pasă. În cazul de față însă mașina era efectiv supraîncărcată. Șoferul încerca să-i explice aceasta femeii, dar când ea a început să plângă, lui i-a venit un gând: „Singura posibilitate este ca unul sau doi să coboare de bună voie. Atunci puteți voi să veniți cu noi". Dar nimeni nu voia să coboare în pustietatea aceea necunoscută, în sfârșit au trebuit să lase femeia plângând în urmă.

Aceasta s-a întâmplat într-o vineri după amiază. Sâmbăta, noaptea târziu, orbii din Tugela Ferry și-au recăpătat vederea. Atunci s-a mai întâmplat încă o minune. Când acel colaborator alb a trecut duminica după amiază cu mașina sa supraîncărcată din nou prin dreptul locului unde au lăsat-o pe oarbă, n-au reîntâlnit o oarbă, ci o femeie fericită și plină de bucurie, care și ea își recăpătase vederea. Striga cu entuziasm că Isus a vindecat-o.

„Când s-a întâmplat aceasta?"

„Ieri, sâmbătă".

„Cam la ce oră?"

„Noaptea târziu" a răspuns femeia.

Au comparat timpul și au constatat că era aceeași oră la care Domnul Isus îi atinsese și pe ceilalți zece. Domnul a privit în inima acelei femei și a vindecat-o prin harul său. Este de înțeles acum, de ce acești oameni spun: „Nu există alt Dumnezeu decât Isus".

Iată și o întâmplare, cu ocazia adunărilor creștine de

la Tugela Ferry, o întâmplare care va stăruia în amintirea tuturor celor care au trăit-o. Oamenii au adus pe targa o fată și au pus-o lângă amvon. Am observat-o vineri și sâmbătă la adunare. Era nemișcată ca o moartă și avea ochii închiși. Nici pleoapele nu i se mișcau, nici degetele. Doar un singur deget de la mâna dreaptă, dar și acesta cu greu. I-am aflat povestea suferinței mai târziu. Era total paralizată de optsprezece luni. A fost tratată în cinci spitale diferite, dar medicii au eșuat pretutindeni. Rudele au luat-o acasă și au dus-o de la un vrăjitor la altul. Unul din aceștia a întrebuințat mijloace groaznice. Au fost prinse niște broaște și fripte până s-au încins. Apoi le-a pus pe capul fetei, de i-a ars părul și pielea capului. Această groaznică terapie însă nu a avut nici un efect. Până la urmă, sora fetei, o învățătoare, a adus-o la Tugela Ferry. Colaboratorii mi-au comunicat că fata aceasta de optsprezece ani, Anagreta pe nume, a cerut să ne rugăm cu ea.

„Cum să ne rugăm cu ea, dacă nici nu știm starea ei spirituală? Și-a pus ea oare viața în ordine cu Dumnezeu? am întrebat eu.

„Da”, a fost răspunsul conlucrătorilor.

„Dar cum a putut? Doar nu-i în stare să vorbească!”, am exclamat mirat.

„Noi am reușit să facem în așa fel încât, șoptindu-i fetei în ureche, am întrebat-o dacă sunt păcate în viața ei.”

Amintesc aici că n-are nici un sens să invităm pe cineva să-L primească pe Domnul isus, dacă respectivul nu e conștient că este un păcătos. Ce rost are să-l trimitem pe un bolnav de cancer la medic, dacă el nu știe nimic de boala sa. Ar trebui să i se spună că are cancer, și atunci el se va duce singur la medic, fără să fie rugat. Ba va fi dispus să se și interneze în spital și să se dea pe

mâna chirurgului.

N-am cedat și i-am întrebat mai departe pe colaboratorii mei:

„Oare fata știe că este o păcătoasă?”

„Da!”

„Cum ați aflat acest lucru?”

„Am enumerat diferite păcate și am întrebat-o pe Anagreta dacă a fost vreodată neascultătoare față de părinți, neprietenoasă, mânioasă, lipsită de dragoste sau dacă a mințit vreodată. Din mișcarea pleoapei am înțeles dacă voia să spună da sau nu. La urmă am întrebat-o dacă ar vrea să ne rugăm cu ea, ca Domnul Isus să vină în viața ei și să-i ierte păcatele? Prin mișcarea pleoapelor am înțeles iarăși că era de acord. Apoi ne-am rugat cu ea, iar acum ea mai cere o rugăciune pentru vindecarea trupească.”

Atunci am văzut putera lui Dumnezeu care s-a arătat în această față. Întâmplarea s-a petrecut în aceeași noapte când ne-am rugat cu acele sute de persoane. Am observat un tremur care trecea prin toate oasele trupului ca și cum vântul ar fi mișcat frunzele unui copac. O putere nevăzută a pus stăpânire pe fata paralizată, ridicând-o din pat. Anagreta s-a ridicat în picioare și a început să meargă, într-o singură clipă, Domnul Isus a vindecat-o complet pe această față.

În câteva minute, afară s-au adunat sute de oameni. Nimeni nu știa de unde veniseră. N-aveam clopote care să bată, nici telefoane care să sune. Mulți oameni, care nu participaseră la predică, printre care trei necredincioși de la tribunalul din Tugela Ferry, au fost dintr-o dată prezenți și au întrebat: „Unde este fata cea vindecată?” Le-am arătat-o pe Anagreta, iar ei au declarat: „Vrem să vorbim singuri cu fata, fără prezența creștinilor. Ne-ați putea permite să-i punem câteva întrebări?” Am fost de

acord, după care au supus fata, într-o cameră alăturată, unui interogatoriu. După o vreme au adus-o înapoi și i-au spus: „Dumnezeul care te-a vindecat pe tine, poate omorî oameni care trăiesc și poate să trezească la viață pe cei morți. Nimeni nu poate face asemenea lucruri decât El. Să-i rămâi credincioasă până la sfârșitul vieții tale!” Aceasta a fost aprecierea din partea unor păgâni necredincioși.

Vestea despre acest eveniment s-a răspândit cu viteza vântului în toată împrejurimea. Un timp atmosfera a fost de-a dreptul plină de prezența lui Dumnezeu. Trebuie să fi trăit așa ceva ca să poți să înțelegi. Veneau oameni în acest loc și erau dovediți păcătoși, pentru că-L întâlneau pe Dumnezeu cel viu.

Colaboratorii mei au dorit s-o ducă pe Anagreta la închisoarea Pomeroy, unde lucra tatăl ei. Au luat o mașină și au dus-o acolo. Când au bătut în poarta închisorii, cel care a deschis a fost chiar tatăl ei. Se uita contrariat la colaboratori, apoi la fiică-sa care se îndrepta spre el. În clipa aceea, el a crezut că vede un stigoii, motiv pentru care a exclamat: „Oare tu ești?”

- „Da, tată!”

De bucuria celor întâmplare, omul a uitat să închidă poarta închisorii.

„Mai bine ai închide poarta”, l-au avertizat colaboratorii, „altfel îți evadează prizonierii!” Apoi i-au povestit fericitului tată ce se întâmplase.

În încheiere doresc să depun mărturia că nu există o putere mai mare decât cea a Domnului nostru Isus Hristos. N-a fost o minciună când Isus a spus că Lui i s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. A spus-o ucenicilor săi înainte de înălțarea Sa la cer. Ce s-a întâmplat după aceea? Unii l s-au închinat, alții au avut îndoieli. E greu să crezi că Lui i s-a dat orice putere. Dar în porunca

misionarii de la Matei 28, 18 este scris foarte clar: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”: Doar din acest motiv, ucenicii Lui sunt în stare să-l asculte porunca: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28, 19-20) Ce Dumnezeu, ce Mântuitor! Domnul să dea ca viața noastră să nu-l facă niciodată necinste, ci oamenii să recunoască prin noi, că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul!

EPILOG

Au trecut mai mult de treizeci și doi de ani de la începutul trezirii din Mapumulo și tot mai curg râuri de apă vie, ba mai mult, ele curg tot mai abundent. Cuvântul lui Dumnezeu, din care s-a născut această trezire, se răspândește cu putere în întreaga țară și peste hotare.

Mica biserică de zuluși a devenit un mare centru misionar cu sediul principal în Kwa Sizabantu (în traducere: locul în care oamenii găsesc ajutor), nu departe de Mapumulo. Nenumărați oameni caută și găsesc ajutor pentru spirit, suflet și trup. De când a început trezirea, în fiecare zi vin oameni și sunt dovediți păcătoși, se pocăiesc și găsesc o credință vie în Isus Hristos. Cu toate că misiunea are clădiri și locuri de cazare pentru aproximativ 4500 de oameni, este tot timpul confruntată cu probleme de spațiu pentru numărul mare de oameni care vin și-L caută pe Dumnezeu. Sute, și de multe ori mii, se adună zilnic la slujba de predică, și nu numai din regiune și împrejurimi, ci din întreaga Africă de Sud și alte continente.

Un vizitator, conducător de biserică, a declarat că pare a fi ca la primele Rusalii. La întrebarea, ce vrea să spună cu aceste cuvinte, el a răspuns: „Am făcut o tură prin mulțime și am numărat diferitele naționalități prezente. Erau paisprezece într-o singură adunare!”

Prin harul și minunata grijă a lui Dumnezeu, s-a putut construi o hală (auditoriu) cu 10 000 de locuri, în afara slujbelor de duminică, această clădire masivă este folosită și pentru conferințe de copii, de tineret, de pastori etc. Centrul misionar are în prezent aproape 140 de filiale. Câteva din ele au devenit centre misionare pentru regiunea respectivă. La Tugela Ferry de exemplu,

lucrarea misionară este condusă de Barney Mabaso împreună cu 28 de conlucrători, având o școală proprie și alte proiecte.

Erlo Stegen are peste 130 de conlucrători și 150 de persoane care ajută în lucrarea din Kwasizabantu. Grupuri de conlucrători sunt neconținut invitați să predice în școli, în adunări, biserici și grupuri de tineret.

Cu toate că misiunea Kwasizabantu nu are chemarea să fondeze biserici noi, (dacă oamenii sunt binecuvântați prin această lucrare, ei sunt încurajați să se întoarcă în biserica lor pentru a fi acolo o lumină pentru Domnul), în multe țări s-au format grupuri care s-au unit cu lucrarea Misiunii Kwasiza-bantu. Astfel, în diferite locuri, în Germania, Franța, România, Elveția, Olanda, s-au cumpărat ori s-au construit centre misionare, care sunt conduse împreună cu frații din trezire.

În anul 1986, în stațiunea misionară a luat ființă o școală creștină cu clasele I—XII, ȘCOALA DOMINO SERVITE, între timp frecventează peste cinci sute de elevi această școală, dintre care cei mai mulți stau la internat, pentru că vin de departe. În afară de Școala Domino Servite, au luat ființă și alte proiecte de învățământ.

CEDAR COLLEGE OF EDUCATION - un liceu pedagogic, unde timp de patru ani, sunt pregătiți învățători, examenele fiind controlate de Universitatea pentru studii creștine superioare din Potcherstroom.

THABITHA ADULT SCHOOL - este o școală pentru adulți analfabeți unde aceștia pot învăța să scrie și să citească.

Misiunea Kwasizabantu are ca principiu să nu ceară niciodată și niciunde bani și nici să nu trimită scrisori ca cerere de ajutor financiar. Din acest motiv, misiunea are peste douăzeci de proiecte proprii ca izvor de venituri.

Conlucrătorii misiunii lucrează cu propriile mâini cât le este cu putință și îngenunchează în fața Lui Dumnezeu aducând la cunoștința Tatălui ceresc toate necesitățile zilnice. Câteva din aceste proiecte sunt:

- agricultură: Peste 340 ha de pământ sunt lucrate, produsele fiind folosite pentru necesitățile zilnice ale misiunii cât și pentru vânzarea pe piață. (1)
- un complex de sere care produce legume de calitate superioară;
- plantație de Kiwi pentru piața locală și internațională;
- tipografie;
- fabricuță de marmeladă, de asemenea pentru necesitatea misiunii cât și pentru piața locală;
- brutărie: care produce peste 400 de pâini pe zi pe lângă alte diferite produse de brutărie pentru necesitățile misiunii și pentru piață;
- zootehnie cu 60 de vaci de lapte;
- întreprindere de prelucrare a laptelui: comercializează lapte, iaurturi și diferite produse lactate în magazine, spitale și companii aeriene;
- fabrică de ape minerale și sucuri pentru piața internă și internațională.

Doresc ca toate acestea să fie relatate spre cinstirea și preamărirea lui Isus Hristos, care lucrează atât de măreț cu puterea învierii Sale! într-adevăr, El este același ieri, azi și în vecii vecilor!

Să nu fie trecute sub tăcere însă nici aprecierile negative, opozițiile, interpretările greșite și chiar calomniile și defăimările care apar din când în când despre Kwasizabantu. (Matei 5,11). Dar așa ceva nu este ceva nou. Unde lucrează Dumnezeu este prezent și diavolul cu contramăsurile lui, pentru a crea opoziție. El nu admite să i se smulgă prada sau să i se deranjeze împărăția.

Erlo Stegen și conlucrătorii din Kwasizabantu sunt ferm hotărâți, prin harul lui Dumnezeu, să rămână neclintiți pe principiile biblice și în caz de opoziție și în caz de laudă.

Domnul să dea ca cititorul spiritual să fie inspirat și condus în rugăciune pentru această lucrare prețioasă a lui Dumnezeu, ca să înainteze mai departe în puterea Duhului Sfânt.

Cel ce se îndoiește este invitat cu cuvintele pe care le-a rostit Filip către Nathanaeh „Vino și vezi!”

Mai 1999

Misiunea Kwasizabantu poate fi găsită pe adresa:

Private Bag 252

3268 Kranskop

Africa de Sud

Email: Kwasizabantu@usa.net

